

VYSVOBOZEN Z MOCI TEMNA

Emmanuel Eni

Přeloženo z: www.spiritlessons.com

Překlad: Lubomír Zimmer, úprava F. Pala 2008: www.knihy.own.cz

O b s a h

Kapitola 1: Útěk do „nového života“

Kapitola 2: Zasněčení

- Záhadné zkušenosti
- Strašný objev
- Setkání s okultním světem
- Smlouva s Alicí
- Smlouva v Indii
- Zasněčení v Indii
- Zpět v Nigérii
- Smlouva s královnou pobřeží
- Svět duchů
- Laboratoře v podsvětí

Kapitola 3: Hříšná vláda

- Moje setkání se satanem
- Proměna v satanova agenta
- Moc opravdové modlitby a chvály

Kapitola 4: Jak satan bojuje proti křesťanům

- Boj proti křesťanům
- Jak se poznají křesťané?

Kapitola 5: Moje setkání s Ježíšem Kristem

- Boží zjevení
- Na cestě do Lagosu
- Duchovní očistění
- Události v církvi

Kapitola 6: Pokušení a vítězství

- Bitva se satanovými agenty

Kapitola 7: Aktivity satanových agentů

- V církvích
- Na tržištích
- Kulturní aktivity

Kapitola 8: Zbraně věřících

- Svědectví o boji s nebeskými mocnostmi

Kapitola 9: Co dál?

Kapitola 1: Útěk do „nového života“

*„Vyučuj mladého podle způsobu cesty jeho;
nebo když se i zstará, neuchýlí se od ní.“ (Příslóví 22,6 BK)*

Toto je příběh o mocných, podivných a tajemných skutcích Božích – v poslušnosti k příkazu Ježíše Krista, který mi řekl: **„Běž a svědč o tom, co jsem pro tebe učinil.“**

Lidé si většinou myslí, že osud je něco, co člověk nezmění, že nemůžeme změnit běh svého života. To je však platí jen do určité míry. Pokud jde o Boží děti, jejich život plánuje Bůh. Příslóví 16,9: *„Člověk uvažuje v srdci o své cestě, ale jeho kroky řídí Hospodin.“* Zda se ovšem tento Boží plán naplňuje, to závisí na několika faktorech: jak blízko chodí dotyčný člověk s Bohem, jak se dívá na konečný cíl života, a na sociálně duchovním prostředí.

Kurs tvého života ovlivňují některá rozhodnutí. Rozhodující okamžik nastává ve chvíli, kdy se svou svobodnou VŮLÍ rozhodneš odevzdat buďto dobru, anebo zlu. Můžeš milovat, anebo nenávidět. Můžeš se rozhodnout něčemu rozumět, anebo neporozumět. Vůle k poslušnosti je tou největší silou, kterou má znovuzrozený křesťan k dispozici, zatímco neposlušnost je tou nejničivější silou hříšníka.

Když je dítě ve světě ponecháno o samotě, ovládá je jedna z následujících mocností: dobro, nebo zlo, správná volba, nebo špatná volba, Bůh, nebo ďábel. Každý člověk má ve svém životě na vybranou mezi těmito dvěma póly, a tak si každý volí, jakým životem bude žít. Právě o tom Bible hovoří: *„Vyučuj mladého podle způsobu cesty jeho; nebo když se i zstará, neuchýlí se od ní.“* Jistě se shodneme, že pro dítě je nejbližším člověkem jeho matka. Sirotek je politováníhodným dítětem a je více vystaven útokům ďábla než dítě, které rodiče má. Matka je ochráncem těla i duše dítěte a je to dvojnásobná tragédie, když za určitých okolností dítě o oba rodiče přijde.

Můj příběh začal před dvaceti dvěma roky v malé vesnici zvané Amerie Iriegbu Ozu Item v místním státě Bende. Moji rodiče neplatili za bohaté, přesto však měl můj otec tu výsadu, že od mého dědečka zdědil 42 hektarů půdy – požehnaní, které se dnes obrátilo v jedno z největších neštěstí v historii naší rodiny. Vzdálení i blízcí příbuzní mému otci velmi záviděli. Myslím, že mu záviděli právě tuhle zděděnou půdu.

Byli jsme šťastná rodina, rodiče měli čtyři děti: Love, Margaret, Emmanuela a Chinyere. Poté, co rodiče měli dvě dcery, čekali celých 14 let, než jsem se narodil já (jediný syn) a později moje mladší sestra Chinyere. To přineslo do naší rodiny opravdu velikou radost, která ovšem trvala jen krátkou dobu. Pak přišla první tragédie. Moje milovaná matka zemřela. Údajně kvůli čarodějnictví a o čtyři roky později zemřel otec, znovu údajně kvůli působení „juju“ proti němu. Dva roky po smrti rodičů za tajuplných okolností zmizela moje nejstarší sestra Love, a Margaret, druhá dcera mých rodičů, duševně onemocněla. Byl to řetězec tragických událostí v životě pokorné a jinak šťastné rodiny. Spolu s mladší sestrou jsem byl poslán k našim prarodičům. Tam jsem dokončil své základní vzdělání a později mi bylo umožněno vstoupit na vysokou školu v Itemu. Dostal jsem se až do třetí třídy, ale pro nedostatek financí na zaplacení studia jsem byl propuštěn. Krátce na to zemřeli i moji prarodiče. Po všech obvyklých pohřebních obřadech si Chinyere vzal s sebou jeden neznámý příbuzný a dodnes nevím, kde je jí konec. Týráním mě přinutili, abych se vrátil do domu svého otce, a tam jsem ve věku 13 let žil sám. Jak se může 13leté dítě postarat o obživu

uprostřed nepřátel otce a potom i mezi svými vlastními nepřáteli? Jak jsem se bál! Tyto události způsobily, že život na této zemi pro mě přestal mít jakoukoli hodnotu. Byl vůbec někdo, komu by na mně záleželo? Byl někdo, kdo by se zajímal o „neštěstí malého chlapce?“

Jednoho dne jsem potkal přítelkyni Chinedum Onwukwe, kterou jsem znal dobře již ze základní školy. Chinedum mě velmi milovala a poté, co se dozvěděla, co se mi přihodilo, mě vzala ke svým rodičům, kteří mě ochotně vzali k sobě jako svého druhého syna. Znovu jsem žil jako předtím. Dobře se o mě starali. Opět jsem byl šťastný: byl jsem přesvědčen, že ten Bůh, ke kterému se modlila moje matka, když ještě byla naživu, se o mě nějak stará, protože mi opatřil nové rodiče. Tohle jsem si myslel. Užíval jsem si tohoto dobrodiní zhruba dva roky a poté ďábel znovu udeřil.

Chinedum cestovala se svými rodiči do Umuahia a jejich auto vjelo do nákladáku se sklápěčkou, který vezl laterit (načervenalá půda). Chinedum i její rodiče na místě zahynuli! Když jsem se to dozvěděl, tak jsem se zhroutil. Můj zármutek byl nepředstavitelný. Při pohřební hostině jsem udržoval oheň, a když to skončilo, vrátil jsem se do domu svého otce, kde jsem vykonával podřadnou práci, abych se uživil.

Pracoval jsem na farmách, v zahradách, chodil jsem rybařit se staršími vesnice, až jednoho dne mě jeden muž z naší osady najal na práci na své farmě za 50 k. Na farmě mě několikrát vyslychal. Nejdříve mě požádal, abych mu ukázal půdu svého otce; za druhé po mě chtěl, abych tuto půdu přenechal jakémusi muži bez ohledu na to, jak blízký měl vztah k naší rodině. Žádnému z jeho požadavků jsem nevyhověl, a on se urazil. Poté se zapřisahal, že mě zabije v lese. S hrůzou jsem utíkal a křičel o pomoc. Jelikož hustý les byl daleko, nikdo mi nepomohl. Pomoc nakonec přišla od Boha. Muž utíkal za mnou s nožem v ruce, ale protože jsem byl rychlejší, měl jsem náskok. Při útěku jsem najednou upadl do jámy téměř dva metry hluboké, ve které jsem ležel zcela přikrytý trávou. Hledal mě, a po nějaké době to vzdal. Usiloval jsem se z jámy vyprostit, a když se mi to povedlo, tak jsem se do vesnice vrátil jinou cestou. Oznamil jsem tu příhodu starším v naší osadě, ale nic nepodnikli – šlo o běžnou stížnost sirotků. Tato příhoda roznítla v mém mladém srdci opravdovou nenávist – nikdo mě neměl rád, nikdo se o mě nestaral. Přemýšlel jsem, proč by někdo chtěl zabít chlapce, který nemá rodiče. Život byl plný utrpení. Dnes už vím, že Bůh ve své milosti nedopustil, abych začal uvažovat o sebevraždě. Obrátil jsem se na církev a stal jsem se aktivním členem „Assemblies of God“ v naší vesnici (a dosud jsem), avšak žel, nikdo se o mě nestaral, i když někteří členové sboru byli s mou situací obeznámeni. Zde je důležité poznamenat, že jsem se stal aktivním členem církve, aniž bych poznal Ježíše Krista. Nikdy jsem nevěděl, co to znamená být ZNOVUZROZEN! Pokud jste v církvi Ježíše Krista a nacházíte se ve stejné situaci jako tehdy já, odevzdejte svůj život Pánu Ježíši Kristu. Písmo říká: „*Uvrhněte všechnu svou starost na něj, neboť on se stará o vás.*“ (1. Petrův 5,7 NBK).

Uprostřed těchto těžkostí a trápení se v mém životě najednou objevila ALICE! Alice bylo děvče, které jsem znal ze základní školy. Byla o pět roků starší a pocházela ze stejné vesnice jako já. Bývali jsme spolu ve stejné třídě, sedávali jsme ve stejné lavici a byli jsme velicí kamarádi. S touto dětskou „milenkou“ jsme si slíbili, že až budeme starší, vstoupíme do „manželství“. Směšné! Jedenáctileté dítě bez rodičů, vzdělání, bez jídla slibuje svatbu dívce o pět let starší! Alice později odjela na střední školu do Akuri a odtamtud mi posílala spoustu „milostných“ dopisů.

Když jsme se potom znovu setkali, bylo mi 15 a jí 20 let. Tu střední školu dokončila a pracovala v bance „Standard Bank Lagos“ (dnes First Bank) v Lagosu, kde žili její rodiče.

Protože Alice znala moji minulost a věděla, v jak nepříjemné situaci se nacházím, využila toho. Řekla mi, abych se nastěhoval k ní do Lagosu a dala mi svou adresu s peněžním obnosem 50 N (naira – nigerijská měna)! To bylo pro patnáctiletého chlapce, který si za den nikdy nevydělal ani 2 N, ohromné štěstí! Bylo to pro mne jako mana z nebe a znamenalo to, že Lagos musí být úžasné místo se spoustou peněz, plné dobrých věcí tohoto života pro všechny. Takže jsem se musel vypravit do Lagosu, abych tam také vydělal peníze a zbohatl. Myslel jsem si, že útek do Lagosu je jedinou únikovou cestou z problémů. Uniknu nepřátelům svého otce, svým nepřátelům, uteču před hladem a před VŠEMI problémy. Uteč! Uteč! Ano, uteč od všeho zla!!!

Kapitola 2: Zasněžení

*„Někdy se člověku zdá cesta přímá,
ale nakonec přivede k smrti.“ (Přísloví 14,12 EP)*

*„Bezbožní pak budou jako moře zbouřené,
když se spokojiti nemůže, a jehož vody vymítají nečistotu a bláto.
Nemají žádného pokoje, praví Bůh můj, bezbožní.“ (Izajáš 57,20.21 BK)*

Život bez Ježíše Krista je přesně takový, jak je popsán v těchto verších Bible. Odešel jsem tedy z vesnice s 50 N a s adresou, kterou mi dala Alice. Utíkal jsem do svobody, volnosti, k požitekům tohoto světa a ke všemu, co je s tím spojeno. Ovšem, jak uvidíte později, bylo to daleko od toho, co jsem si představoval ve svém mladém srdci. Když jsem přijel do Lagosu, připadalo mi to tak nádherné, že jsem to srovnával s nebem. Viděl jsem všechny ty nádherné výškové budovy a na každé tváři jsem viděl radost (jak jsem se domníval). Zdálo se, že lidé jsou velmi zaneprázdněni - každý si hleděl svých věcí. Byl jsem nadšený. Řekl jsem si: „Teď vím, že jsem konečně svobodný!“

Přijel jsem do ulice Akintola Road, Victoria Island, kde mě srdečně přijala Alice a její rodiče. Rodiče znali můj příběh, protože jsme pocházeli ze stejné vesnice, ale nevěděli o našem vztahu. Alice mě představila svým rodičům jako muže, kterého si „vyvolila“ a chce si ho vzít. Rodiče tím byli šokováni a po několika rozhovorech Alici nabídli, že mi nejdříve pomohou, abych dosáhl vyššího vzdělání. Alice jejich nabídku odmítla a dožadovala se, abych žil s ní v jejím vlastním bytě. Rodiče na to nechtěli přistoupit, ale ona na tom trvala. Čtyři dny se o tom s Alicí dohadovali, až nakonec z nějakého nepochopitelného důvodu souhlasili, takže jsem se k Alici nastěhoval.

Alice byla velmi krásná dívka. Řekla mi, že pracuje jako účetní u „Standard Bank“ a že ze mě udělá bohatého člověka a dá mi všechno, co je v tomto životě potřeba. Řekla mi: „Usaď se tady a užívej si života!“ Můj první dojem byl tento: před několika měsíci jsem žil v malé chatrči ve vesničce obklopen nenávisť, hladem a utrpením... a najednou jsem zde, žiji ve velkém městě, v nádherně zařízeném bytě s nádhernou „manželkou“, která mi slíbila, že mi dá v životě vše, co tento život nabízí. Zahrnula mě dary, penězi, oblečením, „láskou“ atd. Nikdy jsem nevěděl, že svět je plný těchto „dobrých věcí“. Dábel je vskutku podvodník! Bible říká velmi správně: „*Zloděj přichází, jen aby kradl a zabíjel a ničil; já jsem přišel (Ježíš Kristus), aby měly život a měly ho hojně.*“ (Jan 10,10 NBK). Drahý čtenáři, dábel nedává žádný dar zdarma! Cokoliv vám dá, je výměnou za vaši duši. Tento stav euforie trval jen krátkou dobu, protože po třech měsících se začaly dít podivné věci.

Záhadné zkušenosti

Jednoho večera jsem se probudil uprostřed noci a vedle sebe spatřil hada hroznýše královského. Chtěl jsem křičet o pomoc, ale nějak mi to nešlo. Někdy se mi stávalo, že když jsem se v noci probudil, viděl jsem, že tělo Alice je průhledné jako z celofánu. Zase v noci se někdy stávalo, že zmizela a poté se znovu objevila. Jindy jsem uprostřed noci slyšel podivné zvuky, slyšel jsem, jak v obývacím pokoji někdo tančí atd. Již jsem tyto strašidelné události nemohl snášet, a tak jsem se rozhodl, že se jí na to zeptám. Její první reakce byla velmi podrážděná a velmi vážně mne varovala: „Takové otázky mi už nikdy nedávej, jinak se s tebou vypořádám“.

Od té chvíle jsem věděl, že můj život je v ohrožení. Najednou jsem si přál snášet všechno to utrpení ve vesnici, nežli to, co jsem objevil zde. Začal jsem z ní mít strach. Přešly dva dny a Alice se na mě znovu usmívala, zahrnula mě dary a objímala mě. Řekla mi, jak moc mě miluje, jak má o mě zájem, a povzbuzovala mě, abych se nebál. Slíbila mi, že mi ty věci vysvětlí později. Vzala mě do jednoho nočního klubu a tam mi připomínala svůj slib, že mě učiní bohatým atd. Řekla mi: „JEDNOHO DNE BUDEŠ VĚDĚT VŠECHNO, CO VÍM JÁ!“ Vrátili jsme se z klubu a život pokračoval jako předtím. Vnitřně jsem tušil, že se nacházím v nebezpečí, ale jak jsem měl uprchnout a kam? Je důležité zde poznamenat, že rodiče Alice nevěděli nic o tom, že jejich dcera je hluboce zapletena do okultismu a spiritismu. Alice mne vážně varovala, že pokud mám rád svůj život, tak jim to nesmím vyrazit. Drahý čtenáři, dovedeš si představit 20leté děvče, které praktikuje všechny tyto věci? Lidé kolem v ní viděli velmi krásnou a nevinnou dívku, která pracovala v bance, ale přitom byla ďáblovým agentem. Ve světě žije spousta takovýchto Alic, jak později zjistíte.

Strašný objev

Když jednoho dne odešla do práce, rozhodl jsem se, že celý byt prohledám. Svůj byt udržovala v čistotě, vše bylo pečlivě uklizeno. Měla čtyři ledničky, a když jsem jednu z nich otevřel..., spatřil jsem v ní lidské lebky, různé části lidských těl, čerstvých i vyschlých. Uvnitř ve stropu (stropní podhled) byly skryté kostry. V rohu jednoho pokoje (později jsem zjistil, že to je její „síň“) jsem spatřil nádobu na vodu naplněnou krví a v této nádobě byl uprostřed zasazen malinký stromek, nádoba z dýně a vedle ní rudý hadr. Dál jsem již pátrat nedokázal. Teď jsem věděl, že jsem mrtvý muž, protože jsem neměl kam utéci. Rozhodl jsem se, že se podřídím všemu, co se v mém životě stane, a držel jsem jazyk za zuby. Alice se vrátila z práce a podle toho, jak se na mě podívala, jsem poznal, že i ve své kanceláři věděla, co jsem v domě dělal.

Setkání s okultním světem

Druhý den po mě chtěla, abych ji doprovázel na nějaké shromáždění. Již jsem byl zajatcem a neměl jsem na vybranou. Přišli jsme k veliké budově na okraji Lagosu. Tato budova měla podzemní konferenční sál. Když jsme tam přijeli, Alice mi řekla, abych vstoupil dovnitř zády k budově. Poslechl jsem a pozpátku jsem vstoupil dovnitř a Alice udělala totéž. Tenhle sál byl opravdu veliký, uvnitř sedělo v kruhu 500 mladých mužů a žen. Na vyvýšeném místě seděl jejich vůdce, jemuž byla vidět jen hlava. Někteří tito mladí lidé byli studenti, vysokoškoláci, maturanti, učitelé atd. Alice zmáčkla knoflík ve zdi a ze zdi se vysunulo sedadlo, na které

jsem se posadil. Zmáčkla ho znovu a vysunulo se další sedadlo, na které se posadila ona. Představila mě tomuto společenství jako nového člena. Všichni tleskali a vítali mě. Alice byla za odměnu povýšena. Ničemu, o čem se na tomto shromáždění diskutovalo, jsem nerozuměl. V závěru mě při odchodu vedoucí požádal, abych následujícího dne přišel znovu. Tohle bylo moje první setkání s okultním světem.

Tu noc ve dvě hodiny ráno (tato doba je chvílí, kdy všechny síly temna a jeho agenti provádí své aktivity) mě Alice probudila a objasnila mi některé věci. Řekla mi, že není obyčejná lidská bytost. Je napůl člověk a napůl duch, ale z větší části duch. „To, co vidíš v mé ‚síní‘, používám každé ráno při modlitbách, aby mě poté duchové vedli přes celý den. Co se týče těch koster, to ti vysvětlím později.“

Neřekl jsem ani slovo. Přinesla mi nějaké knihy o záhadách světa. Plný zvědavosti jsem se rozhodl, že si je přečtu. Krátce poté, co jsem je přečetl, jsem o tento druh literatury projevil zájem. Hned si toho všimla. Nevěděl jsem, že mé jméno poslala jednomu okultnímu společenství v Indii. Jak mi bylo na onom shromáždění řečeno, dostavil jsem se sám na stejné místo do společenství, kde bylo devět dalších noviců a několik svědků. Měli jsme být zasvěceni. Zavolali nás do středu sálu a stalo se následující:

1. Tělo nám potřeli jakousi směsí, která vypadala jako tmel. Tím jsme byli kvalifikováni jako plní členové.
2. Vypili jsme skleničku něčeho podobného oleji. Tím jsme byli uznáni za agenty.
3. Na hlavu nám vetřeli něco podobné střelnému prachu. Tím jsme byli kvalifikováni ke studiu jejich tajemství.

Tehdy jsem nevěděl, že tato událost byla natočena v Indii a druhého dne jsem od nich přijal dopis. Stálo v něm, abych dopis potřel vlastní krví a poslal ho zpět do Indie prostředkem, který mi popsali – nebylo to poštou. Učinil jsem tak. Od té chvíle jsem své rozhodnutí nemohl vzít zpět. Odvrácení od společnosti by znamenalo smrt, jak nám to připomínali, a věděl jsem, že pro mě již není naděje.

Smlouva s Alicí

Jednou velmi brzy ráno mi řekla, že musíme doma vykonat velice důležitý obřad. Ve dvě hodiny ráno přinesla malé batole, živé děvčátko. Přímou před mýma očima Alice prsty vydloubla dítěti oči. Křik tohoto dítěte mi zlomil srdce. Pak to dítě zabila a rozkrájela ho na kousky. Krev i s masem vylila na podnos. Požádala mě, abych jedl, ale já odmítl. Podívala se mi přímo do očí. To, co jí vycházelo z očí, se nedá popsat slovy. Dříve než mi došlo, co se děje, tak jsem nejen žvýkal maso, ale také pil krev. Přitom mi řekla: „Tohle je smlouva mezi námi, že žádné lidské bytosti na zemi nikdy neprozradíš, co jsi mne viděl dělat. Den, kdy tuto smlouvu porušíš, jsi vyřízený“. Tím měla na mysli, že v den, kdy tuto smlouvu poruším, zemřu.

Po této zkušenosti jsem v nitru začal prožívat podivné pocity. Byl jsem jiný a nedokázal jsem se ovládat. Na tomto místě bych chtěl varovat všechny matky. Znáte vaše pomocníky v domě? Znáte vaše chůvy? Znáte jejich pozadí? Zajímáte se o jejich minulost, než jim svěříte své dítě do péče? Odkud vzala Alice dítě, které zabila? A proto se radši snažte zjistit minulost vašich pomocníků.

Když Alice poznala, že jsem se již do SPIRITISMU plně ponořil a rychle v něm rostl, byla spokojená a věděla, že její poslání je u konce. Našla mi byt, pomohla mi ho zařídit a poté se mnou jakýkoli kontakt ukončila.

Smlouva v Indii

Ze společenství v Dillí v Indii mě poslali druhý dopis, v němž mě žádali, abych přijel do Indie. V dopise jsem také dostal následující instrukce: Sněž výměšky, sněž potkany v rozkladu a v noci měj na hřbitově pohlavní styk s duchy.“

Když jsem všechny tyto požadavky splnil, zavázal jsem se, že již nikdy nebudu mít pohlavní styk s pozemskou bytostí. Poslal jsem jim dopis, ve kterém jsem jim odpověděl, že nemám vízum a ani nevím, jak bych se do Indie dostal. V té době jsem začal vykonávat svou „práci“. Byl jsem velkým pašerákem, ale díky mocnostem, které za mnou stály, jsem s celními úřady neměl žádné problémy.

Začal jsem mít spoustu peněz a jídlo již pro mne nebylo vzácností. Jednoho dne jsem zamkl byt a šel jsem ven. Když jsem se vrátil, otevřel jsem dveře a hle, v předpokoji seděl nějaký muž. Dostal jsem strach. Zeptal se mne: „Copak ty nejsi Emmanuel Amos?“ Odpověděl jsem, že ano. Řekl mi: „Byl jsem k tobě poslán, abych tě s sebou vzal do Indie – takže se připrav.“ Pozamykal jsem byt, sedl si vedle něho na pohovku a čekal jsem na další příkaz. Dotkl se mě a v té chvíli – rychlostí blesku – jsme zmizeli.

Potom jsem uviděl veliký konferenční sál v Dillí plný lidí. Všichni již na nás čekali ve svých sedadlech, aby nás uvítali. V místnosti hořela kadidla a různé svíčky. Donesli mi dokument, kde bylo moje jméno, a požádali mě, abych ho podepsal. Tak jsem ho podepsal. Na to byl přinesen tác s rozkrájeným lidským masem a džbán. Nejdříve každý dostal prázdný džbánek a poté muž bez hlavy (démon) obcházel kolem a každému nalil tuto krev s masem do džbánu. Vykonal nějaké zařikávání a poté se každý napil krve a najedl masa. Tím shromáždění skončilo.

Zasvěcení v Indii

Nadešel čas mé zkoušky. Byl jsem odeslán do údolí hlubokého 200 metrů. V tomto údolí na mne byli nastraženi nebezpeční hadi a divoká zvěř. Měli mě trýznit. Nesměl jsem vykřiknout strachy. Kdybych tak učinil, neprošel bych zkouškou a výsledkem by byla SMRT! Tato zkouška – plná agonie – trvala celých sedm dní. Poté mne vynesli a poslali na místo zvané „INDICKÁ DŽUNGLE“.

V této džungli jsem spatřil různé druhy démonických ptáků. Opravdu byli démoničtí, protože někteří měli tvář psa, někteří vypadali jako kočky apod., a přece měli křídla. Uprostřed této džungle byla jeskyně a tuto jeskyni mohli otevřít pouze tyto démoničtí ptáci. Otevřeli ji, a já vešel dovnitř. Co jsem v této jeskyni spatřil, se dá jen stěží popsat. Byly tam odporné stvůry, některé vypadaly jako lidské bytosti, jenže měly ocas a neměly lidskou tvář apod. Tohle pro mne byl další druh trýznění. Tohle trýznění bylo tak hrozné – něco jako předpeklí. Byl jsem tam sedm dní a poté mne vynesli ven.

Potom mne vyslali ke studiu do obrovské knihovny, která obsahovala velké množství různých svazků. Vybral jsem si dvě knihy: Abbysinia, což znamená záhuba, a Assina, což znamená obživení nebo také léčení. Později jsem dostal ještě více knih. Bylo mi řečeno, že jakmile se vrátím do Nigérie, musím ve svém bytě vybudovat svatyni, ve které se budou nacházet následující předměty: džbán na vodu, který se používá v Nigérii, naplněný lidskou krví a v něm živý stromek; lidskou lebku, supí peří, několik kůží z divoké zvěře, kůží z hroznýše královského a vedle džbánu velkou hromadu lateritu (načervenalé půdy). Krev ze džbánu jsem musel pít každé ráno a k tomu provádět zařikávání. Také mi bylo řečeno, že již nikdy nesmím jíst vařené LIDSKÉ jídlo, ale že budu krměn nadpřirozenou stravou. Se všemi těmito pokyny jsem se vrátil do Nigérie a všechny tyto požadavky jsem dodržel.

Zpět v Nigérii

Od této chvíle jsem se stal součástí duchovního světa a mohl jsem cestovat do kterékoli části světa, jak se mi zachtělo. Podle knih, které jsem sebou přinesl, žijí duchovní bytosti ve vesmíru (podle Efezským 2,2 žijí tyto bytosti „v ovzduší“). Chtěl jsem vyzkoušet, zda mi tyto mocnosti dají více moci. Vyšel jsem z domu, provedl jsem nějaké zařikávání, přivolal vichřici a zmizel. Byl jsem ve vesmíru a viděl tam tyto duchovní bytosti. Ptaly se mne, co chci. Odpověděl jsem, že chci větší moc.

Vrátil jsem se na zem až po dvou týdnech – poté, co jsem od nich tuto moc získal. Jak jsem již řekl, nedokázal jsem se ovládat. Bez ohledu na moc, kterou jsem již přijal, jsem potřeboval stále více moci! Potom jsem se rozhodl, že půjdu do podsvětí, abych se přesvědčil, zda knihy, které mi dali, jsou pravdivé.

Takže jsem odešel na jedno opuštěné skryté místo, provedl jsem nějaké zařikávání podle knih, které mi darovali, a poručil jsem zemi, aby se otevřela. Země se otevřela a démoni mi okamžitě vytvořili schodiště. Po tomto schodišti jsem sestoupil do nitra země. Byla tam velmi hustá tma, jež se dá srovnat jen s ranou, kterou Bůh ranil Egypt, jak je to zaznamenáno v Bibli. V nitru země jsem viděl spoustu věcí, které lze jen stěží popsat. Viděl jsem tam například lidi spoutané v řetězech. Údělem lidí, kteří zneužívali druhé, aby na nich vydělali peníze – je pracovat dnem i nocí, aby zaopatřili peníze svým trýznitelům.

Viděl jsem tam některé členy elitní společnosti, kteří na tohle místo přišli, aby tam vykonali některé oběti a poté se vrátili s dary, které jim dali tito duchové, kteří tohle místo měli pod kontrolou. Viděl jsem tam některé vůdce církvi, kteří si tam přišli pro moc – moc je něco, co se v církvích přijímá bez otázek. Zůstal jsem tam dva týdny a poté, co jsem získal větší moc, jsem se vrátil. Lidé mne viděli jako mladého a nevinného, ale ve skutečnosti nevěděli, jak nebezpečný jsem. Takových lidí je všude kolem spousta; v pravém slova smyslu jsou v bezpečí pouze ti, kteří jsou v Kristu Ježíši.

Smlouva s královnou pobřeží

Jednoho dne jsem si vyšel na procházku. U autobusové zastávky Ebute Metta jsem uviděl postávat mladou nádhernou dívku. Nepromluvil jsem s ní ani slovo. Když jsem tím místem procházel i druhého dne, zahlédl jsem ji tam stát zase. Třetího dne jsem ji tam viděl znovu, jak stojí na stejném místě, a když jsem procházel kolem, zavolala na mne. Zastavil jsem se a představil se jí jako Emmanuel Amos, ale ona se mi odmítla představit.

Když jsem se jí zeptal, jak se jmenuje, jen se mi vysmála. Zeptala se, jak se jmenuji, a já jí řekl POUZE název ulice. Když jsem už byl na odchodu, řekla mi, že mne jednoho dne navštíví. Říkal jsem si, že to asi těžko, protože jsem jí neřekl číslo domu. Ale po týdnu od našeho setkání na autobusové zastávce jsem uslyšel zaklepání na dveře. A opravdu, ve dveřích stála tato tajemná žena! Uvítal jsem ji, ale v myšlenkách jsem si kladl otázku, kdo tato krásná žena je, a zda ví, že se pohybuje po nebezpečné půdě. Bavil jsem ji a potom odešla. Poté mne začala navštěvovat stále častěji bez nějakého bližšího vztahu.

Všiml jsem si, že mne navštěvovala vždy v určitou dobu – ani o minutu později ani dříve! Při některých návštěvách jsem ji brávil do Lagos Barbeach, hotelu Paramount anebo do hotelu Ambassador atd. Dosud mi neprozradila, jak se jmenuje. Rozhodl jsem se, že se o to nebudu starat, protože tento vztah nikdy nepřeroste v milostný. Měl jsem instrukce, že se ženy nemám ani dotknout.

Najednou změnila čas návštěv ze dne na večer. Při jedné návštěvě mi řekla: „Teď nadešel čas, abys ty navštívil mne.“ Přespala u mne a v osm hodin ráno následujícího dne jsme se vydali na cestu. Nasedli jsme do autobusu a ona řidiči řekla, aby zastavil u „barbeach“. Když jsme vystoupili, zeptal jsem se jí: „Kam jdeme?“ Řekla mi: „Nestarej se, uvidíš můj domov.“ Zavedla mne do jednoho zákoutí tohoto mořského pobřeží. Vzala něco jako pás, který omotala okolo nás. Okamžitě na nás sestoupila moc, která nás tlačila zezadu přímo do moře. Letěli jsme po vodní hladině přímo do oceánu. Drahý čtenáři, tohle se nedělo v duchovním, ale ve fyzickém těle! V určitém bodě jsme sestoupili na mořské dno a ke svému překvapení jsem viděl, jak kráčíme po dálnici. Přišli jsme do města, kde bylo spousta velmi zaneprázdněných lidí.

Pozn. překladatele: Zjevení 20,13: „*Tehdy moře vydalo mrtvé, kteří byli v něm, také smrt a peklo vydaly mrtvé, kteří byli v nich; a každý byl souzen podle svých skutků.*“ Někteří tvrdí, že jde o mrtvé, kteří zemřeli na moři - to není správné, protože po smrti člověk nejde někam k moři. Duchové v moři jistě nemohou znamenat lidi, kteří zahynuli na moři; jelikož by se Bible musela zmiňovat i o mrtvých, kteří zahynuli na zemi... v horách atd. Musí jít o určité démonické místo: Zj 13,1: „*Tehdy jsem spatřil šelmu vystupující z moře, která měla sedm hlav a deset rohů.*“ Tato šelma je nepochybně antikrist, jenž... vystupuje z moře. Někomu se může zdát podivné, že by Bůh ještě někdy soudil tyto padlé anděly (Zj 20,13.14), ale Bible to jasně říká: 1. Korintským 6,3: „*Nevíte, že budeme soudit anděly?*“ Bible dále mluví symbolicky o tvorech, které Pán ztrestá v den soudu: Izajáš 27,1: „*V onen den Hospodin ztrestá svým tvrdým, velkým a pevným mečem livjátana, hada útočného, livjátana, hada svinutého; zabije draka v moři.*“

Svět duchů

Na tomto místě jsem viděl různé laboratoře, které vypadaly jako vědecké laboratoře, návrhářské laboratoře a divadlo k natáčení scén. Na okraji tohoto města se nacházelo spousta mladých krásných žen a mužů. Žádní staří lidé. Představila mě jim a oni mne přivítali. Vzala mne na místa jako „temná komora“, „sušící komora“ a „balírna“. Poté mne vzala do hlavní továrny, skladiště a do svého soukromého paláce. V tomto paláci mne posadila a řekla mi: „Jsem královna pobřeží a velmi ráda bych s tebou spolupracovala. Slibuji ti bohatství a vše, co k tomu náleží, jako ochranu, a vše, co k ní náleží, jako život a ‚anděla‘ ochránce, který tě povede.“

Zmáčkla knoflík a vysunula se nádoba s lidským masem (které bylo pokrájené) a společně jsme pojedli. Na její rozkaz se zjevil had hroznýš královský – požádala mne, abych ho spolkl. Něčeho takového jsem nebyl schopen. Trvala na tom, ale nemohl jsem. Jak bych mohl spolknout živého hada? Poté uplatnila svou moc, skrze kterou jsem mohl tohoto hada spolknout. Smlouva obsahovala tři věci: lidské maso s krví, hroznýš královský a démonický posel, který měl zůstat se mnou a postarat se o to, aby žádné tajemství nebylo vyzrazeno.

Tomuto poslu „andělu“ byla dána moc, aby mě káznil, pokud bych z této stezky nějak sešel, a také měl za úkol přinášet mi jídlo z moře během mého pobytu na zemi. Slíbil jsem, že ji ve všem poslechnu. Po tomto slibu mne vzala do další části oceánu, tentokrát na ostrov. Byly tam různé stromy a každý měl svou funkci:

- strom k trávení
- strom k zabíjení
- strom pro zařikávání
- strom pro uzdravení

Dala mi moc proměňovat se v různá zvířata jako například v hrocha, hroznýše a krokodýla. Poté zmizela. Zůstal jsem v moři celý týden a proměnou v krokodýla jsem se vrátil do tohoto světa.

Laboratoře v podsvětí

V Lagosu jsem zůstal týden a do moře jsem se tentokrát vrátil na celé dva měsíce. Šel jsem tam do vědeckých laboratořích podívat se, co se tam dělá. Viděl jsem tam psychiatry společně s vědci, jak velmi vážně na něčem pracují. Prací těchto vědců je navrhovat nádherné oslňující věci jako blýskavá auta atd., nejnovější zbraně a poznávat tajemství tohoto světa. Kdyby to bylo možné, zjistili by také, co udržuje tuto planetu na svém místě ve vesmíru, ale díky Bohu, TO VÍ JEN ON SÁM.

Přišel jsem do návrhářské místnosti a tam jsem uviděl spoustu vzorků oblečení, voňavek a rozmanité kosmetiky. Všechny tyto věci mají podle Lucifera odvrátit pozornost od všemocného Boha. Tam jsem také viděl různé návrhy pro elektroniku, počítače a alarmy. Byla tam také televize, pomocí níž sledovali znovuzrozené křesťany na tomto světě. Odtud jste také mohli poznat ty, kteří jen chodí do církve, a ty, kteří jsou opravdovými křesťany.

Z laboratoří jsem šel do „temné komory“ a „sušicí komory“. „Temná komora“ je místo, kde zabíjejí všechny neposlušné členy. Takovému člověku nejprve vypustí všechnu krev a poté ho pošlou do místnosti se zvláštním strojem, kde se změní v prach. Potom je poslán do místnosti na sáčkování, kde jeho prach uloží do sáčku. Tento prach používají domorodí šarlatáni pro svá kouzla. Bylo tam více věcí, které je obtížné vysvětlit. Navzdory všem silám, které jsem v sobě měl, jsem ještě nebyl kvalifikován, abych se osobně setkal s Luciferem, mohl jsem být pouze jeho agentem. Byl jsem spokojen s tím, že mám takovou moc postavit se druhým na odpor a podle své libovůle jsem mohl ničit různé věci. Přemýšlel jsem, zda bych mohl dosáhnout ještě více moci.

Kapitola 3: Hříšná vláda

*„Zloděj přichází, jen aby kradl a zabíjel a ničil;
já jsem přišel, aby měly život a měly ho hojně.“*

Jan 10,10

Když jsem se vrátil do Lagosu, pokračoval jsem ve své práci a po dvou týdnech jsem se vrátil zpět do moře. Královna pobřeží mi dala „první úkol“. Měl jsem jít do své vesnice a zabít svého strýce, předního mocného domorodého šamana (kouzelníka), který byl podle ní zodpovědný za smrt mých rodičů.

Poslechl jsem a odešel do vesnice. Protože jsem nikdy předtím nikoho nezabil, tak jsem mu zničil veškerou medicínu a zbavil ho veškeré nadpřirozené moci. Následkem toho ztratil všechny zákazníky a tak tomu je až do dnešního dne. Vrátil jsem se a podal zprávu o splněném úkolu. Královna se mnou jednala velmi hněvivě. Řekla mi, že důsledkem neuposlechnutí jejích instrukcí je smrt, ale protože mne má ráda, pošle mne zpět a mám tam zabít dva starší vesnice, kteří pomáhali zavraždit mé rodiče. Nevěděl jsem, jestli je to trest za neposlušnost.

Poslechl jsem, vrátil se do vesnice a skrze kouzla jsem je zabil a jejich krev jsem jí poslal jako důkaz, že jsem svůj úkol splnil. Protože tito dva starší vesnice zemřeli velmi záhadnou smrtí, zašli starší vesnice k jednomu domorodému mocnému čaroději, pro kterého bylo normální sesílat blesky, aby zjistil, kdo oba dva starší zavraždil. Měli však smůlu, protože jsem se s tímto čarodějem setkal v duchovním světě právě ve chvíli, kdy rozmlouval s duchy. Varoval jsem ho, je-li mu život milý, aby nic neříkal. Odešel tedy a starším vesnice vzkázal, aby se vrátili domů a prosili za odpuštění jednoho ze svých synů, kterého urazili. Mé jméno nezmínil.

Blýskání, které tento čaroděj seslal, se vrátilo nazpět, udeřilo přímo do jejich středu, některé zabilo a některé zanechalo zraněné.

Měl jsem takovou moc, že jsem jednu dívku nechal znetvořenou, jen pro to, že mi odmítla přátelství atd.

Moje setkání se satanem

Později jsem se vrátil do Lagosu. Jednoho dne ke mně přišla dívka jménem NINA. Její rodiče byli ze státu Anambra. Bylo to velmi pěkné děvče, ale většinou žila v moři, tj. v duchovním světě pod vodou. Byla horlivou agentkou královny pobřeží a také byla velmi zlomyslná. Křesťany nenáviděla tělem i duší a bojovala proti křesťanství až do konce. Poprvé jsem se s ní setkal při návštěvě v moři. NINA si šla pro nějaký úkol královny pobřeží.

Po zadání úkolu jsme okamžitě vyrazili na cestu. Když jsme dorazili na místo, dozvěděl jsem se, že se setkáme s Luciferem. Na tomto setkání nám satan dal následující instrukce – bojovat proti věřícím, nikoliv proti nevěřícím, protože nevěřící mu už stejně patří. Když to řekl, jeden z nás se ho zeptal: „A proč?“ Řekl nám, že důvodem je to, že ho Bůh srazil z „toho místa“

(během celého setkání slovo „Nebe“ nikdy nepoužil. Je příliš pyšný, proto používá slovo „to místo“ a chce, aby se na „to místo“ (tj. do Nebe) žádný Křesťan nedostal.

Také nám řekl, abychom nebojovali s pokrytci, protože tito křesťané „jsou jako já,“ řekl. Dále řekl: „Musíme bojovat s opravdovými křesťany.“ Jeho čas prý nadešel, a proto „musíme bojovat jako nikdy předtím, abychom si byli jisti, že se na ‚to místo‘ nikdo nedostane“. Jeden z nás řekl: „Slyšeli jsme, že Bůh poslal někoho, kdo má lidstvo zachránit a přivést je zpět k Bohu“. Na to se satan zeptal: „A kdo to je?“ Jeden z našich členů odpověděl: „Ježíš“. K našemu velikému překvapení Lucifer padl na zem. Zakřičel na tohoto muže a varoval ho, aby tohle jméno v našem shromáždění už nikdy nezmiňoval, pokud je mu život drahý. Je to vskutku pravda, že před jménem Ježíš se musí sklonit každé koleno (Filipským 2,10) – to zahrnuje i satana.

Po této zkušenosti nás Lucifer povzbuzoval, abychom si s „těmi křesťany“ nedělali hlavu, že on se brzy ujme vlády nad celým světem a přidělí nám své agenty, dá nám lepší místo, abychom nemuseli trpět se zbytkem světa, a učiní z nás vládcy. Pokračoval, že jelikož člověk miluje tyhle blýskavé a důmyslné věci, bude pokračovat s jejich výrobou, aby se ujistil, že člověk nebude mít čas na Boha. Ke zničení církve bude používat následující věci:

1. peníze,
2. majetek,
3. ženy.

Na závěr projevu shromáždění rozpustil. Tohle bylo mé první setkání se satanem. Po něm následovalo ještě několik dalších. Když jsme z tohoto shromáždění odcházeli, Královna pobřeží, která se zjevuje v různých podobách, mne pozvala do svého paláce. Spolu s dalšími věcmi vložila do mých kostí v nohou lidský popel. Do prstu mi vložila kamének (to nebyl obyčejný kamének) a ještě cosi jiného do kosti pravé ruky.

Každá tato věc měla svou funkci. Kamének v prstu mi dával rozpoznat každou myšlenku kohokoliv, kdo byl zaujat proti mně. Ten v pravé ruce mi dával moc k ničení a ty věci v nohou mne měly učinit odolnějším a nebezpečnějším a také mi dávaly schopnost proměnit se v ženu, zvíře, ptáka, kočku atd. Vzala mne do jedné z laboratoří a dala mi teleskop, televizi a video. To nebyly materiální věci – běžně se používaly ke sledování znovuzrozených křesťanů a těch, kteří navštěvují církve.

Nakonec mi přidělila šestnáct dívek, aby se mnou spolupracovaly jako moje agentky. NINA byla jednou z nich. Vyzbrojen těmito „dary“ jsem se vrátil do Lagosu.

Proměna v satanova agenta

V srdci jsem už neměl žádný soucit. Okamžitě jsem začal jednat a zničil jsem pět rodinných domků. Všechny se propadly i s obyvateli. Tohle se stalo v Lagosu v srpnu 1982. Stavitel byl obviněn z toho, že nepoložil dobré základy, za což draze zaplatil. Hodně případů takovéto destrukce, které se ve světě dějí, nezavinil člověk. Dáblůva práce je krást, zabíjet a ničit. Znovu to opakuji: satan nedává nic zadarmo.

Začal jsem způsobovat autonehody na silnicích atd. Chtěl bych zde zmínit případ jednoho mladého křesťana, který chodil a svědčil o Božím spasení a vysvobození. Způsoboval tím

v duchovním světě velké škody – takže jsem na něj nachystal autonehodu. Jednoho dne jel v luxusním autobusu do Lagosu. Měl tam domluvenou schůzku, na které měl vydat svědectví. Ve chvíli, kdy autobus jel vysokou rychlostí, stočil jsem volant, takže vozidlo sjelo s cesty a narazilo přímo do stromu. Všichni pasažéři zemřeli – kromě tohoto mladého křesťana.

Jeho záchrana byla zázračná. Vyšel z toho autobusu zavazadlovým prostorem a zakřičel: „Jsem v bezpečí! Jsem pořádku!“ Snažili jsme se ho zastavit, aby už nikomu nevydával svědectví, ale neuspěli jsme.

Prostřednictvím „televize“ jsme věděli o každém člověku na zemi, který činil pokání. Takového člověka jsme se velmi pracně snažili přimět k tomu, aby odpadl. Pokud se nám to do šesti měsíců nepodařilo, šli jsme do jeho obchodu a způsobili, že zkrachoval. Pokud se jednalo o zaměstnance, trápili jsme ho prostřednictvím jeho nadřízeného, a pokud to bylo možné, snažili jsme se, aby vedoucí překračoval předpisy. Pokud tento člověk i po takovém souzení stále odmítal odpadnout, tak jsme ho nechali. Ale pokud odpadl, zabili jsme ho, aby už neměl příležitost k pokání.

Ničil jsem životy do takové míry, že Lucifer byl velmi potěšen a udělal ze mne vůdce čarodějů. Měsíc poté, co jsem byl takto povýšen, bylo svoláno shromáždění. Účastnili jsme se tohoto shromáždění jako ptáci, kočky a hadi. Jsou pro to tyto důvody:

1. Proměna v ptáka činí čaroděje nebezpečnějším.
2. Proměna v kočku uschopňuje čaroděje, aby dosahoval jak k duchům, tak k člověku.
3. Proměna v potkany uschopňuje čaroděje, aby jednoduše vstoupil do domu, v noci se pak promění ve stín, poté v lidskou bytost a své oběti vysaje krev.

Na tomto shromáždění byli jediným předmětem naší diskuse „křesťané“. Pak jsme plánovali, že v roce 1983 budeme konat africkou konferenci čarodějů v městě Benin. Informovali jsme o tom v denním tisku a ve všech veřejných médiích. Mobilizovaly se všechny síly temna a byli jsme si jisti, že tohle shromáždění nic nepřeruší. Vlastně všechno bylo již předem velmi dobře připraveno a nikde nebyly žádné skuliny.

Moc opravdové modlitby a chvály

Najednou se křesťané v Nigérii začali modlit a zpívat chvály Bohu. Tím byly všechny naše plány zmařeny. Nejenže byly zmařeny, ale v království temnoty nastal opravdový zmatek. V důsledku toho jsme tuto čarodějnickou konferenci v Nigérii nemohli uskutečnit. Křesťané by si měli vážně uvědomit, že ve chvíli, kdy opravdu začnou všemohoucího Boha chválit, nastávají problémy a zmatek jak v moři, tak v ovzduší, a satanovi agenti nemohou najít klidné místo. Modlitba na nás působila tak, jako by do našeho středu hodil časovanou bombu – všichni jsme utíkali jako o život.

Kdyby si křesťané uvědomili, jakou moc a autoritu jim Bůh dal, a začali by ji používat, mohli by ovládat dějiny svého národa! Náš národ mohou zachránit pouze křesťané. Po neúspěchu této konference, která se později pořádala v Jihoafrické republice, jsem byl povolán zpět do moře. Když jsem tam přišel, bylo mi řečeno, abych od této chvíle učinil moře svým domovem a svět navštěvoval jen kvůli vážným úkolům.

Byl mi dán nový úkol: vymýšlet různá kouzla pro šamany, měl jsem na starosti kontrolní místnost a posílání darů; otevírání církví „bílého roucha“ (modlitebních domů), zakládání porodnic, otevírání obchodů a jejich prosperitu, dávání „dětí“ a peněz. Tohle všechno jedno po druhém vysvětlím:

1. Otevírání církví „bílého roucha“

Když k nám někdo přišel s žádostí, abychom mu pomohli se založením modlitebního domu nebo aby mohl uzdravovat apod., musel přijmout následující podmínky: a) Bude souhlasit s tím, že nám každý rok přivede jednu nebo dvě duše. b) Když ve svém úřadu dosáhne určité úrovně, bude zasvěcením přijat do našeho společenství. c) Žádný člen nebude moci vstoupit do modlitební místnosti s botami na nohou. Pokud tyto podmínky přijme, dostane něco jako bílý šterk, lidské kosti, krev a talismany, to vše v jedné nádobě. Bude mu řečeno, aby tuto nádobu se vším, co v ní je, pohřbil před kostelem a nahoru na ni položil kříž. Nakonec musí být vidět pouze kříž.

Bude mu řečeno, aby postavil nádrž nebo mísu, do níž duchové budou dodávat zvláštní vodu. Tuto vodu známe jako „svěcenou vodu“. Mnoho lidí, kteří jsou trápeni zlými duchy, jdou k těmto „prorokům“, aby je z nich vyhnali. Pravda je ovšem taková, že jim těchto zlých duchů ještě přidají. Dábel nemůže vyhnat d'ábla.

Prorok se za takového člověka začne modlit a dá mu červenou tkaninu, aby si ji dal do svého domu. Pak mu poradí, aby se vždy modlil při svíčkách a kadidle. Tím nás dotyčná osoba vlastně zve do svého domu. Někdy má přinést jako oběť kozla. Tyto oběti nám přinášejí, abychom přišli a pomohli danou osobu uzdravit. Prorok moc uzdravovat nemá.

2. Zakládání porodnic

Pokud k nám přijde žena, abychom jí pomohli úspěšně založit porodnici, dostane tuto podmínku:

„Vybereme si měsíc, v němž všechny děti narozené v této porodnici zemřou, pokud se narodí v jiném měsíci, zůstanou naživu.“ Pokud tuto podmínku přijme, darujeme jí kouzlo, které přitahuje lidi do této porodnice. Takovéto porodnice jsou v Onitshi, Lagosu atd. Není tam dovoleno chodit v botách.

3. Otevírání obchodů s vybraným zbožím

Pokud nás v této oblasti nějaký muž požádal o pomoc, dostal prsten s podmínkou, že tohoto prstenu se nikdy nesmí dotknout žádná žena. Také musí souhlasit s tím, že se stane naším členem. Pokud tyto podmínky přijme, pak je jeho obchod vždy přeplněn našim nejnovějším zbožím.

4. Plození dětí

Pokud přijde ke svému šamanovi neplodná žena a stěžuje si na svou situaci, šaman ji požádá, aby přinesla bílého kohouta, kozla a křídou. Poté, co žena odejde, nám šaman tyto věci přinese. Potom tyto věci smícháme s různými dalšími, které je příliš obtížné vysvětlovat, a do toho jsme přimíchali lidský popel. Z tohoto kouzla uvařil šaman jídlo pro tuto ženu. Žena pak otěhotněla a porodila, ale takové dítě není normální lidskou bytostí. Pokud je toto dítě děvče, zůstane po celý život neplodná. Pokud je toto dítě chlapec, pak jednoho dne bez nějaké zjevné příčiny zemře. Tyto děti se nikdy nedožijí toho, aby své rodiče pochovali. Chtěl bych zde poznamenat, že neplodnost je z větší části způsobena démony.

Můžete zde na zemi vidět neplodnou ženu, ale ve skutečnosti má děti v moři. Proto radím Božím dětem, aby čekaly pouze na Boha, protože jen Bůh dává opravdové děti.

5. Peněžní dary

Pokud k nám přišel nějaký muž pro peníze, předložili jsme mu následující podmínky: Požádali jsme ho, aby donesl část svého těla. Pokud měl syna, požádali jsme ho, aby ho přivedl. Pokud byl svobodný, pak měl přivést svého staršího nebo mladšího bratra.

Ať už se rozhodl pro kteréhokoli rodinného příslušníka, ten musel být ze stejného lůna. Za zmínku stojí to, že při zabíjení oběti jsme dotyčnému dali do ruky oštěp nebo šíp. Jeho rodinný příslušník si musel stoupnout před zrcadlo. Když dotyčný, který tuto oběť přinášel, procházel kolem, požádali jsme ho, aby oběť udeřil, a ta okamžitě padla mrtvá k zemi.

Jsou i jiné metody, ale o jedno se satan stará: ujišťuje se, že i při jiných obětech je za smrt oběti zodpovědný ten, kdo ji přináší – tím, že ji udeří. Pamatujte: satan nedává žádné dary zdarma!

Kapitola 4: Jak satan bojuje proti křesťanům

„Oblečte si celou Boží zbroj, abyste se mohli postavit proti ďáblovým úkladům. Vždyť náš boj není proti krvi a tělu, ale proti vládám, proti mocnostem, proti světovládcům temnoty tohoto věku, proti duchovním silám zla v nebesích.“
Efezským 6,11.12

Boj proti křesťanům

Poté, co nám satan dal příkaz bojovat proti křesťanům, zaznamenali jsme si, co je naším úkolem:

1. působit nemoci,
2. působit neplodnost,
3. působit v církvích ospalost,
4. vytvářet tam zmatek,
5. působit tam vražnost,

6. bránit poznání Božího slova
7. bojovat proti křesťanům prostřednictvím módy a rivality
8. bojovat s křesťany fyzicky

Z uvedených úkolů bych rád vysvětlil dva:

1. Bojovat s křesťany fyzicky

Prostřednictvím „televize“, kterou jsem dostal, jsem znovuzrozené křesťany sledoval. S pokrytci jsme nebojovali, protože ti nám už patří. Nejdříve jsme do těchto velkých církví posílali naše dívky. Tam jakýmkoli způsobem odváděly pozornost od Božího slova. Tak způsobily, že se rozplakalo dítě. Anebo žvýkaly žvýkačku. Mohli jsme tam také vejít duchovně a přimět ostatní k dřimotě, když se kázalo Boží slovo. Jakmile jsme na tváři někoho zpozorovali, že na základě kázání zvážněl, počkali jsme na něj u vchodu, pozdravili ho a věnovali mu nějaký dar (vždy co měl dotýčný rád) a tvářili se velmi přátelsky. Taková dívka udělala cokoli, a než křesťan poznal, která bije, zapomněl, co se kázalo. Těm pevnějším ve víře se dívka představila, že je tu nová a že hodně křesťanů ve městě nezná, a tak by se chtěla s někým seznámit a poznat, jak žijí doma. Když ji někteří pozvali domů, tak je obdarovala banány a oni to přijali jako gesto lásky. V těchto návštěvách pokračovala, dokud v nich nevyhasl Kristův plamen. Potom návštěvami ustaly. V živých sborech a společenstvích je hlavním úkolem odrazovat křesťany od čtení a studia Božího slova, a tak je udržovat v nevědomosti, pokud jde o Boží zaslíbení a autoritu, kterou mají. Při evangelizačních taženích jsme tyto dívky posílali, aby vyvolávaly neshody a hádky.

Jak poznat křesťany

Znovuzrozené opravdové křesťany jsme nepoznali podle Bible, kterou u sebe neustále nosí ani podle počtu navštěvovaných bohoslužeb. Jsou poznáni v duchovním světě podle světla, které neustále svítí jako velmi jasná svíčka v srdci nebo kruh světla okolo hlavy nebo ohnivé zed' okolo nich. Když křesťan jde sám, jsou vidět andělé, kteří jdou s ním, jeden anděl je po jeho pravé straně, jeden po levé a další za ním. Tohle nám znemožňovalo se k němu přiblížit.

Jediný způsob jak uspět bylo přimět tohoto křesťana k hříchu, a tím jsme získali skulinu, kterou jsme vešli dovnitř. Když tyto opravdové křesťané jeli autem a chtěli jsme je zničit, viděli jsme, že v autě nikdy nebyli sami. Vždy byl s nimi alespoň jeden anděl. Ach, kdyby jen ten křesťan uviděl, co vše má pro něho Bůh přichystané, nezaplétal by se znovu do hříchu, ani by nežil nedbale!

2. Jak jsme pracovali na tom, aby křesťané odpadli

Jako vůdce čarodějů určený Luciferem jsem tyto dívky posílal do živých církví a společenství. Byly pěkně oblečené a po kázání šly dopředu na výzvu, kdo se chce odevzdat Kristu. Předstíraly, že přijaly Krista, a ostatní se za ně modlili. Ke konci bohoslužby se zdržovaly v místnosti – čekaly na kazatele, který byl přirozeně šťastný, že se obrátily.

Tyto „nově obrácené“ často následovaly kazatele do jeho domu. Pokud tento kazatel neměl ducha rozpoznání, svedly ho do hříchu smilstva nebo cizoložstva. Tohle se neděje fyzicky,

úplně stačí, aby dívku chlípně obdivoval. Ta se ujistila, že v tomto hříchu pokračuje, až do doby, kdy v něm tento hřích uhasí Ducha Božího (plamen nebo světlo, které čarodějnice viděla). Poté ho opustila – **MISE ÚSPĚŠNÁ!** („*Já vám však říkám, že každý, kdo by se chtivě podíval na ženu, už s ní zcizoložil ve svém srdci.*“ Matouš 5,28 NBK „*Usilujte o pokoj se všemi lidmi a o svatost, bez níž nikdo nespatří Pána.*“ Židům 12,14).

V tomto bodě bych se rád zmínil o jednom služebníkovi. Ve zlém duchovním světě je znám jako opravdový muž Boží. Kdykoliv šel v modlitbě na kolena, způsoboval mezi námi zmatek. Proto jsme k němu posílali tato děvčata. Dal jim dokonce najíst, ale nikdy se nenechal zvábit. Dělal vše, co bylo v jejich silách, ale nikdy neuspěly. Za to zaplatily životem.

Po jejich neúspěchu jsem se tedy osobně proměnil v ženu a šel jsem k němu. Slovem i skutkem jsem se ho snažil svést, ale byl neoblomný. To bylo na mne příliš, a tak jsem se rozhodl, že ho fyzicky zlikviduji. Jednoho dne šel tento služebník na trh podél silnice Odeuekpe Road. Sledoval jsem ho a ve chvíli, kdy se sehnul pro nějaké zboží, jsem na dálku strhl volant projíždějícímu autu s přívěsem, které bylo plně naloženo sudy s olejem – přímo k místu, kde se muž nacházel. Auto s přívěsem srazilo sloup s vysokým napětím a vjelo přímo na tržiště, kde za sebou zanechalo mnoho mrtvých. Tento služebník však unikl. To, jak unikl, byl zázrak. Další den jsem ho sledoval, jak jde pěšky do města Nkpor. Znovu jsem na dálku strhl řízení vojenskému nákladnímu vozu plnému batátů, který právě projížděl kolem. Nákladník vjel přímo na novou hřbitovní cestu, zabil mnoho lidí, ale tento služebník znovu unikl. Po tomto druhém pokusu jsme to vzdali. Tento muž je dosud naživu!

Pokud křesťan chodí v Boží lásce, zůstává v Boží přítomnosti a nezaplete se s věcmi tohoto světa, pak ďábel nemůže uspět, i kdyby se snažil sebevíc. Může v té chvíli napadnout pouze nevěřícího. Ďábel se může rozhodnout zabít mnoho duší, jen aby zabil jednoho takového křesťana – to se mu však nepodaří. Podobné věci se přihodily mnoha křesťanům, aniž by o tom věděli. Bůh je vždy vysvobodil. Problém ovšem spočívá v tom, že ďábel se nikdy nevzdává. Vždy si říká: „Třeba se mi to podaří“. Ale jestliže křesťan chodí v Boží lásce, nepodaří se mu to.

Démonický útlak vůči křesťanům

K tomu dochází většinou ve spánku. Ve snu křesťané vidí následující věci:

1. návštěvu zemřelého příbuzného,
2. postavy s maskami, které je pronásledují,
3. přátele, jak plavou ve vodě,
4. přátele, kteří mu přinášejí jídlo a žádají ho, aby jedl,
5. svobodnou ženu, která má pohlavní styk nebo dokonce vdanou ženu, která má pohlavní styk s cizím mužem. Pokud se s tím nejedná, může to vést k neplodnosti. Nebo těhotná žena vidí samu sebe, jak má pohlavní styk s cizím mužem. Pokud se s tím ihned nejedná, může to vést k potratu.

Pokud prožívá křesťan něco takového ve snech, neměl by nad tím jen mávnout rukou, ale po probuzení by měl okamžitě zkoumat své srdce a vyznat Bohu jakýkoliv vědomý hřích, má svázat demony a poprosit Boha, aby tu část těla, s níž bylo manipulováno, obnovil. Je to velmi důležité. Také by měl vyhledat pomoc a radu od vyspělého Duchem naplněného křesťana, zkušeného ve víře.

Ďáblovo získávání duší

Když Ježíš Kristus opouštěl tuto zemi, dal svým učedníkům příkaz, aby šli do celého světa a činili učedníky ze všech národů. Většina křesťanů čeká s uposlechnutím tohoto příkazu na nějaký vhodnější čas. Tento příkaz dal svým agentům i ďábel. Rozdíl ovšem spočívá v tom, že **ĎÁBLOVI AGENTI BEROU ZÍSKÁVÁNÍ DUŠÍ DALEKO VÁŽNĚJI NEŽ KŘESŤANÉ!**

Jednou z oblastí, kde ďábel získává hodně duší, jsou střední školy a zvláště dívčí školy. Některé z našich dívek posíláme do těchto škol jako studentky. Zásobujeme je vždy nejnovějším a nejdražším spodním prádlem. Tohle je priorita na studentských kolejkách a ubytovnách. Naše agentka nemá v ničem nedostatek – kosmetika, šaty, spodní prádlo, knihy, zásoby a peníze. Dostává i speciální mýdlo pro koupel, které má pro případ, že by si je od ní chtěla některá studentka vypůjčit. To dívku, která touží být jako ona, přitáhne a tak se s ní spřátelí. Naše agentka ji nám časem představí. V tomto bodě ji navštívujeme fyzicky a zahrnujeme ji dary a vycházíme vstříc jejím potřebám. Tak se k nám dobrovolně připojí. Na oplátku nám zase ona získá někoho dalšího a tak dále. Bere se to jako posláni a agentka je rozhodnuta uspět.

Jednu věc bych zde chtěl ujasnit: satan nikoho nenutí násilím. Jen vás láká, až k němu dobrovolně přijdete. Proto Bible říká: „Vzepřete se ďáblu, a uteče od vás“ (Jakub 4,7). Další oblastí, kde ďábel získává duše, je autostop. Poslali jsme naše dívky, aby se postavily u silnice – obvykle jsou velmi krásné a přitažlivě oblečeny. Také je najdete v hotelech a těmito způsoby získáváme muže i ženy. Mnoho mužů, o nichž se v novinách píše, že jsou pohřešováni, se ztratili pro to, že brali stopařky, které neznali.

Proto si dávejte dobrý pozor na to, koho si berete do auta.

Kapitola 5: Moje setkání s Ježíšem Kristem

V únoru 1985 jsme měli docela běžné setkání v moři. Potom jsem se rozhodl, že odcestuji do Port Harcourtu ve státě Rivers a navštívím manželku svého zesnulého strýce. Potkal jsem muže jménem Antony. Má podnik u silničního uzlu Nwaja Junction, podél silnice Trans Amadi, v Port Harcourtu ve státě Rivers. Poslal pro mne, a jelikož v našem společenství máme zákon, že pozvání nesmíme nikdy odmítnout, rozhodl jsem se je přijmout. Přišel jsem k němu ve čtvrtek odpoledne. Začal s tím, že Bůh mu pro mne dal poselství. Vytáhl Bibli a začal mi kázat. V místnosti seděli další křesťané (muž a dvě ženy). Kázal velmi dlouho a nejsem si jist, zda jsem vnímal všechno, co mi říkal. Pak mne požádal, abych poklekl k modlitbě. Poslechl jsem a tiše poklekl.

Okamžitě se začal modlit a Duch Boží mne srazil k zemi. Padl jsem tváří na zem. Chvilí jsem zápasil o to, abych se postavil. Stál jsem tam jak ze železa. Zničil jsem v té místnosti železné židle. Podíval jsem se ven a tam u dveří stáli tři tajní členové naší společnosti, muž a dvě ženy. Kráčeli ke dveřím v lidské podobě, ale pro mocnou Boží přítomnost nemohli vstoupit dovnitř.

Jsem si jist, že alarm v moři je varoval, že jsem v nebezpečí, a pomocí „televize“ věděli, kde je problém, a tak vyslali „bezmocný“ záchranný tým. K tomu dojde vždy, když se některý z členů dostane do maléru. Zatímco dva křesťané mne tlačili dolů na kolena, dívky pokračovaly v modlitbě a svazovaly demony, ale nebyly konkrétní. Zeptali se mne, jestli věřím v Ježíše Krista, ale neodpověděl jsem. Když mne požádali, abych vzýval jméno Ježíše Krista, odmítl jsem. Když se mne ptali, jak se jmenuji, řekl jsem jim své jméno. Několik hodin se mnou zápasili a pak mne propustili. Žádného démona ze mne nevyhnali, takže jsem odešel stejný, jako jsem přišel.

Události v církvi

Následujícího dne byl pátek. Na tento den mne pozval strýc Antony, abych se zúčastnil jejich bohoslužby v církvi Assemblies of God v Silver Valley, v Port Harcourtu. Pozvání jsem přijal, jelikož jsem se církevních shromáždění běžně účastnil, abych v ostatních vyvolával dřímotu a zmatek, což bylo součástí mého poslání. Program začal chválou. Zpívali jsme, až jeden z členů zadal píseň jedné křesťanské skupiny, ve které se zpívá, jak velká je Ježíšova moc a že všechny ostatní síly jsou proti ní bezmocné. Když jsem to slyšel, musel jsem se smát – protože když jsem se v duchu rozhlédl, viděl jsem, že téměř tři čtvrtiny lidí, kteří zpívali, žijí v hříchu. Věděl jsem, že pro své hříchy jsou vystaveni vážnému nebezpečí a démonická moc jim může vážným způsobem ublížit. Proto je velmi důležité, aby křesťané uposlechli Boží slovo a nenechali ve svém životě žádný zakořeněný hřích. Na této bohoslužbě jsme byli celkem čtyři z moře a společně s nimi jsme zpívali a tleskali. Znovu bych rád zdůraznil, že ještě před tím, než začne bohoslužba, je třeba lidí vyzvat, aby nejdříve vyznali svoje hříchy, a teprve pak začali opravdově chválit Boha. To velmi nepříjemní situaci satanovu agentu a musí utéci, aby si zachránil život.

Na této bohoslužbě jsme se cítili velmi příjemně a dokonce jsme začali jednat. Mnozí začali být ospalí, chvály zpívali velmi chabě a nevyvíjelo se to správným směrem. Bratr Antony jim o mně již řekl, takže okolo druhé hodiny odpoledne mne vyvolali, že se za mne budou modlit. Jakmile jsem přišel dopředu, začali prohlašovat moc krve Ježíše Krista. Zastavil jsem je se slovy: „Řešením není vyhlašovat moc krve Ježíše Krista. Jsem členem tajné společnosti. Pokud se shodnete na tom, že mne vysvobodíte, tak si společně s vámi pokleknu.“ Slova, která jsem jim řekl, nebyla předem promyšlená. KREV JEŽÍŠE DĚSÍ DÉMONY A OCHRAŇUJE VĚŘÍCÍHO, ALE NESVÁŽE DÉMONY. Svázání démonů se děje pouze tehdy, když křesťan uplatní svoji autoritu a dá příkaz.

Shodli se tedy na tom a já si poklekl. V té chvíli jedna sestra, která byla vedena Duchem, zvolala: „Pokud nejste hodni, pak k vymítání nepřistupujte!“ Jsem si jist tím, že mnozí jí nerozuměli. Je nebezpečné, aby demony vyháněl křesťan, který žije v hříchu. Hodně se jich stáhlo a jen pár zůstalo vpředu a modlili se za mne. Jakmile začali slovy „ve jménu Ježíše Krista“, tak jsem náhle v nitru uslyšel velikou ránu a padl jsem na podlahu. Létající démon, který byl ve mně, začal okamžitě jednat. Každý, kdo je posedlý tímto démonem, se stane velmi zlý a nebezpečný. Bratři nezpозorovali, co se děje v duchovním světě. Utíkal jsem po místnosti, protože moc v místnosti byla silnější než ta ve mně.

Střetly se dvě nepřátelské síly a atmosféra se najednou změnila. Najednou jsem se postavil a začal jsem být velmi agresivní. Vyšel ze mne démon a vešel do chlapce z jejich středu, který se s nimi začal prát a snažil se mne chránit. Tito bratři s ním ale nemarnili čas, vzali ho spolu s ostatními, kteří neměli strach, a zamkli je do modlitební místnosti. Tento boj pokračoval až

do 7 hodin ráno. Byl jsem fyzicky vyčerpaný a ztišil jsem se. A tak se tito bratři shromáždili okolo mne a začali křičet: „Řekni, jak se jmenují!“ „Kdo jsou?“ atd. Nic jsem však neodpověděl. Neodpověděl jsem ani po delší době, takže byli oklamáni a mysleli si, že jsem vysvobozen. Pomodlili se a všichni jsme se rozešli. Byl jsem fyzicky tak vyčerpaný, že jsem jen stěží vycházel z budovy. Ale jakmile jsem vyšel z budovy a přešel přes chodník, něco se stalo. Najednou jsem byl fyzicky velmi silný. Pravděpodobně to bylo pro to, že démoni, kteří mne opustili, se do mne zase vrátili. Velmi jsem se rozhněval a rozhodl se, že se této církvi pomstím. „Tito lidé mne urazili,“ říkal jsem si. Půjdu do Lagosu pro posilu a vezmu s sebou zkažené jedince, jako jsem já, pak se vrátím do Port Harcourtu a VŠEM členům sboru „Assembly of God“ v Silver Valley se pomstím.

Na cestě do Lagosu

Když jsem přišel do domu strýcovy manželky, řekl jsem jim, že okamžitě odjíždím do Lagosu. Nenechal jsem se přesvědčit, abych zůstal, a vzal jsem si taxi do „Mile 3“, odkud jsem jel znovu taxíkem do Onitshi. Mým záměrem bylo zastavit se v Onitshi, navštívit přítele a odtud pokračovat do Lagosu. Vyjeli jsme z „Mile 3“, a když jsme projížděli kolem mezinárodního letiště v Omagwe, uslyšel jsem hlas, který na mne zavolal mým domorodým jménem „NKEM“. Otočil jsem se v taxíku, zda tam s námi někdo je, ale nikdo tam nebyl. Kdo to mohl jen být? Tímto jménem mne volala pouze moje matka, všichni ostatní včetně duchovního světa mne znali jako Emmanuela. Zatímco jsem se nad tím podívoval, zaslechl jsem ten hlas opět: „Nkem, chceš mě znovu zapřít?“ Ten hlas jsem neznal, ale opět se ptal: „Chceš mě znovu zapřít?“ Najednou jsem v sobě pocítil ohromné horko. To horko vycházelo z mého těla a bylo tak intenzivní, že je cítili i ostatní pasažéři. Jeden z nich se mne zeptal: „Pane, byl jste před cestou v pořádku?“ Řekl jsem jim, že před odjezdem z Port Harcourtu mne ani nebolela hlava.

U Umuakpa v Owerri jsem v taxíku zkolaboval. Dále si vzpomínám jen na dva velmi vysoké a silné muže, kteří pro mne přišli. Jeden mne vzal z levé strany a druhý z pravé – po cestě se mnou nemluvili. Vedli mne po cestě, na níž byly rozbité láhve a spousta ostrých kovových předmětů. Tyto předměty mne řezaly – křičel jsem bolestí, ale oba mužové stále nic neříkali. Až jsme přišli k pěkné hlavní cestě. Tu jeden z nich promluvil: „Jste hledaný!“ a šli jsme dál. Přišli jsme k obrovské budově, která vypadala jako nějaký konferenční sál. Jakmile jsme se zastavili před vchodem, z budovy zazněl hlas: „Vezměte ho dovnitř!“ Uvedli mne dovnitř a odešli.

To, co jsem viděl uvnitř této budovy, se nedá popsat, ale pokusím se o to. Sál byl překrásně vyzdobený a byl tak veliký a dlouhý, že jsem nedohlédl konce. Teprve když jsem se dostal doprostřed, dohlédl jsem na konec budovy. Bylo tam něco jako oltář. Viděl jsem tam postavy, které zářily podobně jako měsíc a hvězdy obklopující Slunce. Poté jsem uviděl trůn, na němž seděl nádherný muž, jehož roucho zářilo jako slunce. Řekl mi: „Přistup!“ Avšak pro tu zář jsem nebyl schopen se pohnout. Kdykoliv jsem se pokusil udělat krok, spadl jsem.

Postavil jsem se, znovu se pokusil udělat krok a zase jsem upadl. Najednou ke mně s trůnu sestoupila záře podobná měsíci. Z této záře se ke mně vztáhly ruce, uchopily mne za hlavu, zatřásl se mnou a svlékly se mne moje tělo, jako když se sebe svlékáte oblečení. Tehdy tam před ním stála moje opravdová osobnost. Moje tělo bylo odloženo jako kus hadru. Ten, který zářil jako měsíc, se vrátil k trůnu, a ten, který na něm seděl, mne znovu vyzval: „Přistup!“

Duchovní očistění

Přišel jsem až do určitého bodu, když najednou ten, který seděl na trůnu, s něho sestoupil a přistoupil ke mně. Vyňal z mého duchovního těla nohu, vylil z ní, co do ní nalila královna pobřeží, a zase mi ji vrátil zpět. Totéž udělal i s druhou nohou a oběma rukama. Divil jsem se, kdo jen tato osoba může být a jak může vědět, kam přesně byly ty věci umístěny. Poté se znovu vrátil na trůn a požádal mne, abych přistoupil. Když jsem šel, spadly mi z očí jakési šupiny a další věci. Zeptal se mne: „Kam jdeš?“

Odpověděl jsem mu: „Jdu do Onitshi navštívit přítele“. Řekl mi: „Ano, ale já ti ukážu, co máš skutečně na srdci.“ Dosud jsem stále nevěděl, kdo to je, ale jedna věc byla jistá - byl nejmocnější ze všech bytostí, které jsem kdy potkal. Dal znamení jednomu muži a požádal ho, aby mi ukázal, co mám na srdci. Ten muž mne vzal do nějaké místnosti a otevřel cosi jako tabuli. Na ní bylo napsáno vše, co jsem plánoval proti sboru „Assemblies of God v Silver Valley“. Poté mne muž vzal zpět před oltář a odešel.

Ten, který seděl na trůnu, s něho sestoupil, vzal mne za ruku a řekl mi, že mi něco ukáže. Po cestě mi řekl: „Nechci, abys zahynul, ale chci, abys byl spasený. Tohle je tvoje poslední příležitost. Pokud nebudeš činit pokání a nebudeš mi sloužit, zemřeš. Ukážu ti příbytky spasených a také neposlušných.“ Jakmile to řekl, uvědomil jsem si, že to je Ježíš Kristus.

Boží zjevení

Vešli jsme do nějaké místnosti a on odhrnul něco jako oponu. Viděl jsem tam celý svět, viděl jsem lidi a všechny skutky, které se děly po celé zemi. Viděl jsem křesťany a nevěřící, jak všichni dělají různé věci. Vešli jsme do druhé místnosti. Znovu odhrnul jakousi oponu a to, co jsem viděl, byl politováníhodný pohled. Byli tam lidé spoutaní řetězy! Nazval je „pokrytci“. Vypadali velmi smutně. Řekl: „Tak zůstanou až do soudného dne“.

Vešli jsme do třetí místnosti. Odhrnul oponu. Uviděl jsem tam mnoho lidí, kteří se radovali a měli bílá roucha. Tentokrát jsem se ho zeptal: „Kdo jsou tito?“ Řekl mi: „To jsou vykoupení, kteří čekají na svou odměnu.“ Vešli jsme do čtvrté místnosti a to, co jsem viděl, mi nahánělo hrůzu.

Drahý čtenáři, je opravdu těžké to popsat. Vypadalo to jako město, celé v plamenech. Peklo je skutečné a hrozná! Pokud tě někdo přesvědčil o tom, že nebe a peklo je již tady na zemi, a že po smrti člověk přestane existovat a úplně se rozpadne, pak radši dej na mou radu... **EXISTUJE OPRAVDOVÉ PEKLO A OPRAVDOVÉ NEBE!** Není divu, že když byl Ježíš Kristus na zemi, varoval lidi před peklem. Opakuji, peklo je **SKUTEČNÉ MÍSTO**. Viděl jsem to – je to otřesné místo. Zeptal jsem se: „Co je to?“ Odpověděl: „To je přichystáno satanu a jeho andělům a těm, kteří jsou neposlušní.“ Vyjmenoval je přesně tak, jak jsou popsáni v knize Zjevení 21,8: „*Ale bázlivi, nevěrní, ohavní, vrazi, smilníci, čarodějové, modláři i všichni lháři mají svůj díl v jezeře, které hoří ohněm a sírou; a to je druhá smrt.*“

Vešli jsme do páté místnosti a skrze tuto oponu jsem uviděl něco, co se dá popsat jen jako něco opravdu **SLAVNÉHO** a **NÁDHERNÉHO!** Bylo to, jako bychom na to hleděli z horského vrcholu. Uviděl jsem nové město. Tohle město bylo obrovské a překrásné! Ulice

jsou ze zlata. Domy se nedají porovnat s ničím na tomto světě. Řekl mi: „To je naděje svatých. Budeš tam?“ Okamžitě jsem odpověděl: „Ano!“ Poté jsme se vrátili zpět k trůnu a on mi řekl: „Běž a svědč o tom, co jsem pro tebe učinil.“

Znovu mi ukázal další místnost, a když odhrnul oponu, viděl jsem vše, co se mi přihodí po cestě do Onitshi a v Lagosu a jak mne nakonec vysvobodí. Poté mi řekl: „Neboj se, protože já budu s tebou.“ Doprovodil mne ven ze sálu a zmizel.

Přišel jsem k sobě na lůžku v jakémsi cizím domě. Když jsem zavolaal, přišli ke mně manželé z další místnosti. „Proč jsem tady?“ zeptal jsem se. Muž mi začal líčit, jak jsem zkolaboval v taxíku a jak mne odnesli do katedrály v Oseti. Poslali pro lékaře, který přišel, vyšetřil mne a řekl, že puls mám v pořádku a že mají počkat, jestli se něco nestane. Lékař je ujistil, že se z toho dostanu. Potom mne ten muž zavezl svým vozem k sobě do domu a čekal, co bude. Také mi řekl, že ani neví, proč tomu lékaři uvěřil a proč za mne převzal zodpovědnost.

Zeptali se mě, jak se jmenuji a jakou mám adresu, což jsem jim řekl, ale svou zkušenost jsem jim nesdělil. Zůstal jsem u této milé rodiny dva dny. Pak mne tento muž s manželkou zavezli do Owerri, odkud jsem si vzal taxíka do Onitshi. Všechno, co mi Pán ukázal, že se na mé cestě stane, se jedno po druhém přesně naplnilo. Hned ráno jsem si vzal dalšího taxíka do Lagosu. Další ráno jsem jel z Lagosu do Port Harcourtu. Často se ptám, proč Pán spasil takového člověka jako mne. Tak zkaženého a zlého – satanova agenta! Odpověď jsem našel v těchto verších: „**Bůh je láska.**“ Vskutku, Bůh je Láska!

Kapitola 6: Pokušení a vítězství

*„Mé ovce slyší můj hlas a já je znám a následují mě.
A já jim dávám věčný život a nezhynou navěky a nikdo je nevytrhne z mé ruky.“
Jan 10,27.28*

Když jsem se obrátil ke Kristu, první věcí, která se stala, bylo to, že všechny dary z moře jako teleskop, televize, trička a fotografie, které jsem udělal v podmořských laboratořích i fotografie královny pobřeží, kterou jsem měl vystavenou ve svém pokoji – to vše z mého bytu zmizelo.

Když jsem se vrátil do Port Harcourtu, měl jsem touhu svědčit o tom, co pro mne Pán učinil, ale v církvi mi to nedovolili. Manželka mého strýce, která je také křesťanka, mne vzala za jedním pastorem, ale ten se ptal: „Má doprovodný dopis?“ Později jsem se dozvěděl, že tímto dopisem měl na mysli „doklad o členství“. Co má společného dopis o členství v nějaké církvi s vydáváním svědectví o moci Kristově a s tím, co pro mne Bůh učinil, když mne vyvedl z moci temna do království svého milého Syna, v němž mám vykoupení skrze jeho krev, odpuštění svých hříchů?

Byl jsem z toho smutný, protože jsem věděl, že v tom má prsty satan. Ten nedovoluje mladým lidem, kteří se obrátili, svědčit, zejména těm, kteří se hluboko zapletli do jeho aktivit, a udělal by cokoli, jen aby taková svědectví zastavil. Znovu jsem si vzpomněl, že mi Pán jasně přikázal: „Běž a svědč o tom, co jsem pro tebe učinil.“ Navzdory tomu jsem stál tvář v tvář odmítnutí. Myslel jsem si tedy, že snad ještě není správný čas. Takže jsem se rozhodl, že své

svědectví nebudu s nikým sdílet. Cestoval jsem obchodně se třemi obchodníky z Aby do Toga. Tam jsem nakoupil zboží v hodnotě 160.000 naira. Z této částky mi osobně patřilo 70.000, zatímco zbývajících 90.000 jsem si půjčil od obchodníků z Aby. Mezi zbožím, které jsem nakoupil, byla spousta obvazů, různé léky (hlavně antibiotika), injekční stříkačky, tlakoměry atd. Na nigerijské hranici nás zadrželi celníci a chtěli po nás úplatek. Odmítli jsme. Zboží nám zabavili – včetně toho, co patřilo mým kolegům. O pár měsíců později mi zboží, které patřilo mým kolegům, vydali, mé však stále zadržovali. Když jsem se později vrátil, požádali mne, abych zaplatil 40.000 N celníkům. Zjistil jsem však, že větší část zboží je již rozkradena. Spočítal jsem si zbývajících zboží a zjistil jsem, že částka 40.000 N pro celníky by tuto ztrátu jenom zvýšila, takže jsem se zbývajících zboží zřekl.

Obchodníci, od nichž jsem si peníze vypůjčil, mne začali pronásledovat. Někteří na mne zavolali policii, jiní zase vzali zákon do svých rukou a chystali se mne připravit o život. Jediným řešením bylo uzavřít svůj bankovní účet a všechny peníze, které jsem měl, použít k vyrovnání dluhů. Z Boží milosti jsem vše splatil, kromě 1.000 N pro domácího v Lagosu. Naprosto jsem zbankrotoval a musel jsem si dokonce půjčit 20k na taxi.

Zašel jsem za některými křesťanskými obchodníky, o kterých jsem věděl, zda bych u nich našel pomoc, abych mohl začít znovu. Žádný mi neřekl „ano“ ani „ne“, spíše mne opakovaně žádali, abych přišel další den, až jsem z toho byl unaven. Žádné pomoci jsem se od nich nedočkal. Neznal jsem Boží slovo a se vším tím zmatkem v srdci jsem četl Bibli, aniž bych jí rozuměl. Zatímco jsem uvažoval co dál, dostal jsem naléhavý telefonát ze své vesnice. Přiběhl jsem domů a spatřil jsem, že malý baráček, který jsem si připravoval, mi zbořil strýc, který byl také rozhodnut, že mne zabije. Vzplanula ve mně stará přirozenost. Vzpomínal jsem na ty časy, kdy jsem byl v tajném spolku – jak přede mnou padl na kolena. Teď však věděl, že jsem se změnil (jak se to dozvěděl, nevím). Volal jsem k Pánu a řekl jsem: „Spasil jsi mne, abys mne nechal zklamaného a abys dopustil, že se moji nepřátelé nade mnou budou radovat!“ Plakal jsem a rozhodl jsem se, že se vrátím zpět do spolku.

Aspoň tak budu uchráněn veškerého zmatku a také ušetřím strýci takovou lekci, na kterou do smrti nezapomene. I když jsem se již rozhodl, měl jsem strach ze dvou věcí:

1. Při mém obrácení mi Pán jasně řekl: „Tohle je tvoje poslední příležitost.“ Když se vrátím do spolku, může to znamenat moji smrt – nejen fyzickou, ale také duchovní.
2. Pokud zůstanu v Pánu, je tu strýcova hrozba, že mne zabije.

Byl jsem tak zmatený, že jsem potřeboval pomoc. Neznal jsem Boží slovo, takže jsem nevěděl, co říká do takové situace. Drahý čtenáři, chci aby sis uvědomil, že všechn můj zmatek vyplýval z toho, že jsem byl právě obrácený a nikdo se mne neujal jako učedníka. Starat se o nově obrácené je velice důležité a křesťané by to měli brát vážně. Pokud víte, že se o své nově obrácené nemůžete postarat, pak nechod'te evangelizovat. Tohle Ježíš Kristus zdůraznil třikrát po sobě, když se ptal Petra: „Šimone Jonášův, máš mě rád?“ ... *Ježíš mu řekl: „Krm mé ovce.“* (Jan 21,17) Mnoho nově obrácených odpadne, protože je nikdo nevede dál. Pokud miluješ Ježíše, starej se o jeho ovce!

Bitva se satanovými agenty

V té době mne začali pronásledovat agenti královny pobřeží. Velmi jsem pro to trpěl. Měl jsem noční můry. 1. května, měsíc po mém obrácení, mne okolo druhé hodiny ranní, zatímco ostatní spali, probudili agenti. Přikázali mi vyjít z domu. Vyšel jsem tedy a oni za mnou. Bylo to jako ve snu, ale sen to nebyl, byla to realita. Ocitli jsme se na hřbitově anglikánské církve sv. Pavla, blízko ulice Aba Road v Port Harcourtu.

Tam mi řekli: „Musíš se vrátit. Pokud odmítneš, buď tě zabijeme, nebo z tebe uděláme úplného chudáka.“ Poté mne opustili. Když jsem přišel k sobě, divil jsem se, jak jsem se ocitl na pozemku hřbitova. Vrátil jsem se zpět do postele a usnul jsem. Rozhodli se, že mne budou odpoledne napadat. Občas, když jsem šel po chodníku, zaútočili na mne. Ostatní lidé mne viděli, jak jakoby naprázdno bojuji do vzduchu, anebo viděli, jak utíkám před někým, koho neviděli. Viděl jsem je pouze já. Takto mne napadli čtyřikrát a pak přestali. Poté převzala situaci do rukou osobně královna pobřeží. První den přijela autem a zaparkovala vedle našeho domu. Vypadala velmi pěkně a jako obvykle byla krásně oblečená. Lidé kolem si mysleli, že to je moje přítelkyně. Ihned jsem ji poznal. Přišla kolem poledne, když byl celkem klid. Posadila se a mezi jiným řekla: „Můžeš chodit do té své církve, můžeš věřit, čemu chceš, **jen mě nesmíš prozradit**. Dám ti vše, co v tomto životě potřebuješ.“ Neznal jsem tehdy dostatečně Bibli, takže jsem ji jen vyslechl a sledoval, jak odchází. Prosila mne, abych se k ní vrátil. Neodpověděl jsem „ano“ ani „ne“. Vstala, nastoupila do auta a odjela.

Strýcova manželka ji asi dvakrát hostila, aniž by věděla, s kým má tu čest. Nikdy jsem jí totiž neřekl, kdo ta žena je. Během poslední návštěvy ke mně královna změnila přístup. Tentokrát mě stroze upozornila, že se mne při návštěvách snažila přesvědčit, abych se k ní vrátil, ale že jsem velmi tvrdohlavý. Také mi řekla, že tohle byla její poslední návštěva. Pokud bych stále odmítal, pak se ke mně vrátí v srpnu, a buď mě zabije, znetvoří, anebo ze mne udělá naprostého nuzáka. S tím odešla.

Bál jsem se, a tak jsem se jednoho dne vydal do církve a svěřil se jednomu bratru se svými problémy i poznatky ohledně některých členů té církve. Tento bratr mě dal adresu křesťanské služby „Scripture Union“ a řekl mi: „**Tam najdeš pomoc**.“ Toho „bratra“ jsem toho dne viděl naposled. Do dnešního dne jsem ho v Port Harcourtu nezahlédl. Vzal jsem si tu adresu a následujícího dne zajel taxíkem do ulice Bonny Street 108, kde mají kancelář. Sekretářka mi dala čtvrtletní program akcí jejich skupiny „Poutníků“ (Rumuomasi), která byla pro mne nejbližší. Řekla mi: „Přijďte v neděli!“ Shromáždění měli ve státní škole sv. Michaela. Přišel jsem tam ve dvě hodiny odpoledne, protože jsem nevěděl, že shromáždění začíná ve tři, ale našel jsem tam modlitební tým, a tak jsem se k nim připojil.

Po bohoslužbě jsem velmi jasně vnímal, že tohle je pro mne to pravé místo. Bůh mne zde zaopatřil křesťankou, která se mi stala matkou – vysvětlovala mi Boží slovo a radila mi i v praktickém životě. Bratří se o mne velmi zajímali a starali se o mne. Zde jsem viděl opravdovou lásku. Duch svatý mi tu dával chápat Boží slovo a moje víra rostla. Královna pobřeží se ovšem neukázala v době, kterou mi řekla. V mém životě se naplnil Žalm 91, který hovoří o Boží ochraně: „*Kdo v úkrytu Nejvyššího bydlí, přečká noc ve stínu Všemocného.*“ Naplnil se u mne také další verš z Izajáše 54,17: „*Žádná zbraň vyrobená proti tobě se nesetká se zdarem, každý jazyk, jenž proti tobě povstane na soudu, usvědčíš ze svévole. Toto je dědictví Hospodinových služebníků, jejich spravedlnost je ode mne, je výrok Hospodinův.*“

V září 1985 jsem dostal zprávu, že pod svým jménem figuruji jako velkoobchodník firmy „Silver Brand Cement – Lagos“ a že mne očekávají v kanceláři dne 27. 9. 1985, kde se mám ohlásit. Odjel jsem z Port Harcourtu 26. 9. a do Lagosu jsem dorazil v noci. Následující ráno jsem přišel do této kanceláře, kde mi vedoucí osobního oddělení sdělil, že moje dotace byly přiděleny někomu jinému. Požádal mě, abych přišel následujícího dne (28. 9.) k setkání s generálním ředitelem. Na cestě, když jsem se vracel do svého bytu, mě kdosi zezadu přepadl a snažil se mě zadusit – ucpal mě nos i ústa. Zápasil jsem o život. Přestože kolem procházeli lidé, nikdo mi nepřišel na pomoc – ale zasáhl Pán! Zatímco jsem se rukama snažil vymanit, uslyšel jsem, jak vykřikla žena a při tom mě od sebe odstrčila se slovy: „Kdo je ten člověk, co stojí za tebou?“ To se opakovalo a pak zmizela. Podle hlasu jsem poznal, že to byla žena, ale nezahlédl jsem ji. Byl jsem omráčený a dopotácel jsem se do svého bytu.

Když jsem tam přišel, pan domácí na mě byl velice rozzlobený. Řekl mi: „Proč jsi utekl s penězi za pronájem mého bytu?“ Prosil jsem ho a snažil se mu vysvětlit, že momentálně nemám zaměstnání, ale že jakmile budu mít peníze, tak mu vše splatím. Myslel jsem si, že tím je věc vyřešena. Následující den, tj. 28. 9., jsem se zase vrátil do kanceláře, kde jsem se setkal s generálním ředitelem. Omluvil se mi, že čas, který měl věnovat mně, věnoval někomu jinému. Zatímco se mnou ještě mluvil, vešel dovnitř nějaký mladík a zeptal se mě: „Nejmenuješ se Emmanuel?“ Odpověděl jsem: „Ano, to jsem já.“ Řekl: „Tak nakonec jsme tě dostali! Už nebudeš utíkat! Navštívili jsme několikrát Port Harcourt a zjistili jsme, že jsi tam byl vždy se svou duchovní matkou. Byla pro nás pořád kamenem úrazu, ale teď, když jsi přišel do Lagosu, tak jsme tě chytili! Do Port Harcourtu se už nevrátíš. To já jsem zabral tvoje dotace.“ Postavil jsem se mu se slovy: „Tím nic nedokážeš!“ Generální ředitel byl překvapen, co se to děje v jeho kanceláři. Omluvil jsem se a odešel jsem do svého bytu.

O pár minut později jsem uslyšel zaklepání na dveře. Byla to NINA. Zeptala se mne, jestli se vrátím do Port Harcourtu. Odpověděl jsem, že ano. Přemlouvala mě, abych se k nim vrátil, protože úkoly, k nimž jsem byl speciálně připravován, nejsou nedokončené. Vycvičili mne k následujícím věcem:

- měl jsem na starost agenty démonických mocností.
- pro práci v „podmořském operačním středisku,“ kde se kontrolují události ve světě – na tomto základě se vysílají a přijímají signály, mobilizují mocnosti atd.
- abych byl po boku královně pobřeží. Kromě různých ceremonií, obětí, plnění jejich úkolů, to zahrnovalo i různé obtížně vysvětlitelné věci.
- s pomocí mocností temna zakládat nové tajné spolky, které se na první pohled jeví mírumilovné a zároveň lákavé pro mladé lidi a hlavně pro lidi, kteří navštěvují církve.

Řekla mě, že pokud ji budu následovat, pak mě čeká dvojnásobné povýšení a velké požehnání. Přiznala, že to oni byli zodpovědní za mé zadržení a následnou krádež mého zboží. Také přiznala, že oni popíchli mého strýce k tomu, aby zničil moje obydlí a chtěl mě zabít. Pokud ji prý odmítnu následovat, pak mi způsobí ještě více zlého a postará se, abych neprosperoval. Také se rozhodli bojovat proti mé duchovní matce: „Pokud dostaneme ji, pak máme i tebe,“ řekla mě. V té chvíli jsem jí začal kázat. Nato se postavila a řekla: „Podváděj tě,“ a odešla. Tohle se stalo večer 28. 9. 1985.

Neuplynulo ani patnáct minut od chvíle, co odešla, a slyšel jsem, že někdo klepe na dveře. Tentokrát to byli čtyři muži. Ukázali na mě, že mám jít s nimi. Když jsme ušli kousek cesty, jeden z nich se mě zeptal: „Znáš nás?“ Řekl jsem, že ne. Pokračoval: „Najal nás tvůj domácí, abychom tě zabili.“ Jeden z nich vytáhl střelnou zbraň a druhý nůž. Byl jsem bezbranný.

Věděl jsem, že mě zabijí. Ale Bůh nadpřirozeně zasáhl a učinil zázrak – tím zaskočil je i mne samotného. Muž se střelnou zbraní v ruce na mě vystřelil, ale nevyšla rána. Když mi ten druhý chtěl vrazit nůž do zad, nůž se do mě nezabodl, jen se ode mne odrazil jako kus klacku. Byli vyděšení – stejně jako já. V té chvíli na mne sestoupil Duch Boží a já jim začal kázat. Tři utekli, ale čtvrtý se rozplakal a prosil mě, abych se za něho modlil. Tehdy jsem ani nevěděl jak se modlit. Jenom jsem řekl: „Pane, prosím, odpusť mu to, zapomeň na to a promiň mu. Amen!“ Odevzdal svůj život Kristu, takže jsem ho vzal do jednoho letničního sboru a pastorovi vysvětlil, co se stalo. Přenechal jsem ho pastorovi a odešel. Když jsem přišel domů, domácí mi vyběhl vstříc a padl přede mnou na kolena se slovy: „Prosím, odpusť mě! Myslel jsem, že ses rozhodl utéct do Port Harcourtu kvůli mým penězům.“ Odpustil jsem mu a nakonec jsme se dohodli, že peníze mu budu splácet po částech.

Ještě toho večera ve dvě hodiny ráno mě Pán probudil. Nevěděl jsem, proč jsem se vzbudil, takže jsem šel do obývacího pokoje, kde jsem přímo před sebou uviděl obrovskou želvu. Okamžitě jsem si vzpomněl na biblické studium v Port Harcourtu, kde se vyučovalo o moci ve slovech. Řekl jsem tato slova: „Želvo, od doby, co jsem se narodil, obydlím želv jsou buďto křoviska nebo moře, ale protože jsi přišla do mého domu, přestože jsou okna a dveře zavřené, tak jsi zhřešila. Proto musíš zemřít.“ Jakmile jsem to řekl, najednou to zmizelo. Vrátil jsem se do postele a usnul. Druhou noc se stalo něco podobného. Probudil jsem se a slyšel nějaké zvuky v obývacím pokoji. Šel jsem tam a přede mnou stál hrozně vypadající sup. Opakoval jsem stejná slova. Jakmile jsem dořekl: „... Pro tento hřích musíš zemřít,“ zmizelo to také. Během cesty do Lagosu jsem viděl Boží dobrotu, velikost a věrnost.

Dalšího dne (29. 9.) jsem brzo ráno nasedl na luxusní autobus do Port Harcourtu. Když jsme projížděli přes Ore, autobus narazil do stromu. Byl trochu poničený, ale nikomu se nic nestalo. Řidič to znovu rozjel, ale po chvíli začal autobus jezdit z jedné strany na druhou. Vzpomněl jsem si na výhrůžky NINY, tak jsem se v tom autobuse postavil, začal jsem kázat cestujícím a kázání jsem zakončil větou: „Tyto věci se dějí kvůli mně. Ale odteď již žádné nehody nebudou, dokud nepřijedeme do Port Harcourtu – ve jménu Ježíš!“ A posadil jsem se. Sám jsem se divil tomu, co vyšlo z mých úst. A tak se také stalo. Autobus v pohodě dojel do Port Harcourtu. Žádná nehoda ani porucha. Písmo nám jasně říká: „*Aj, budouť nejedni bydliti s tebou, kteříž nejsou moji, ale kdož by bydleje s tebou, byl proti tobě, padne.*“ (Izajáš 54,15) Královna pobřeží a její agenti se snažili, ale protože se stavěli proti Božimu dítěti, padli. „*I budou se báti na západ jména Hospodinova, a na východu slunce slávy jeho, když se přivalí jako řeka nepřítel, ježž duch Hospodinův pryč zažene.*“ (Izajáš 59,19). Bohu vzdávám veškerou slávu za to, že skrze mne projevil svoji moc.

Kapitola 7: Aktivita satanových agentů

Oblečte si celou Boží zbroj, abyste se mohli postavit proti ďábovým úkladům. Vždyť náš boj není proti krvi a tělu, ale proti vládám, proti mocnostem, proti světovládcům temnoty tohoto věku, proti duchovním silám zla v nebesích.

Efezským 6,11.12

Bez odhalení různých metod, které mocnosti zla v ovzduší používají, by tato kniha byla neúplná. Také je důležité odhalit různé způsoby, kterými se projevují.

Jedno je jasné - **d'ábel by vás nejraději přesvědčil o tom, že je pouze nějakou smyšlenou bájí anebo prostě, že tu jen jde o zlé myšlenky o něm, anebo chce, abyste viděli více jeho moci a méně moci Boží.**

I když Bible říká, že „*náš boj není proti krvi a tělu, ale proti vládám, proti mocnostem, proti světovládcům temnoty tohoto věku, proti duchovním silám zla v nebesích,*“ říká také, že zbraně, které mají křesťané proti d'áblu „*nejsou tělesné, ale jsou v Bohu mocné k boření pevností: jimi boříme výmysly a každou povýšenost, která se pozdvihuje proti poznání Boha; uvádíme každou myšlenku do zajetí, aby byla poslušna Krista*“ (2. Korintským 10,4.5). A opět Písmo jasně prohlašuje: „*Na to je zjeven Boží Syn, aby zrušil skutky d'ábla*“ (1 Janův 3,8). Ježíš tyto mocnosti přemohl, veřejně odhalil a triumfoval nad nimi.

„*Zapleten jsi slovy úst svých, jat jsi řečmi úst svých,*“ praví Písmo (Příslaví 6,2). A proto Boží dítě musí dbát na to, aby vyznávalo Boží slovo, o němž Bůh slíbil, že naplní rychle. V Božím Slově jsou zaznamenány tři druhy vyznání:

1. vyznání panství Krista,
2. vyznání víry v Slovo, v Krista a v Boha Otce,
3. vyznání hřichu.

Když slyšíme slovo „vyznání“, hned myslíme na hřích. Definice slova vyznání, jak je zaznamenána v slovníku, zní:

1. prohlašování něčeho, čemu věříme,
2. svědčení o něčem, co jsme poznali,
3. vydávání svědectví pravdě, kterou jsme si osvojili.

Je tedy smutné, že když zmíníme slovo vyznání, někteří si hned představují hřích. Povzbuzuji vás, děti Boží, abyste ještě dnes začali vyznávat, co řekl Bůh. Vás, kteří jste byli mrtví ve svých přestoupeních, Bůh obživil s Kristem a posadil v nebeských oblastech vysoko nad všechna knížectva a mocnosti temna v Kristu Ježíši. Křesťané by si proto měli uvědomit, kam je Bůh postavil. Měli by vědět, že z těchto výšin konají nad satanem a jeho agenty. Pán Ježíš Kristus vám dal veškerou moc a autoritu, stejně jako vám již dal vše, co je třeba ke zbožnému životu (2. Petrova 1,3). Bůh nikdy nechtěl, aby okolnosti měly vládu nad jeho dětmi, naopak – aby Slovo Boží v ústech křesťana mělo vládu nad okolnostmi. Bůh promluvil v Jeremiáši 23,29 takto: „*Není mé slovo jako oheň, je výrok Hospodinův, jako kladivo tříštící skálu?*“ Křesťané, a tím myslím znovuzrození křesťané, by si měli uvědomit, že když vysloví jméno Ježíš, pak z jejich úst vychází oheň. Když křesťan stojí v autoritě, která mu byla dána Kristem, a dává příkaz v Ježíšově jménu, pak se z jeho úst vylévá oheň a každý démon, který ovládá danou situaci, musí poslechnout. Ježíš je živý a dohlíží, aby se každé jeho slovo uskutečnilo. Znovu bych rád podtrhl důležitou skutečnost, kterou mnoho křesťanů přehlíží, a satan toho využívá. Ježíš poté, co mu Petr ukázal uschlý fíkovník, který Pán předtím proklel, řekl:

(Matoušova zpráva) „*Amen, říkám vám, pokud budete mít víru a nebudete pochybovat, nejenže budete moci tohle udělat fíkovníku, ale i kdybyste řekli této hoře: ‚Zvedni se a vrhni se do moře!‘ stane se to. A všechno, o cokoli byste prosili v modlitbě, dostanete, když budete věřit.*“ (Mt 21,21.22)

(Markova zpráva) „*Mějte Boží víru. Amen, říkám vám, že kdokoli by řekl této hoře: ‚Zvedni se a vrhni se do moře,‘ a nepochyboval by ve svém srdci, ale věřil by, že se děje to, co říká, bude mít, cokoli řekl.*“ (Mk 11,22.23).

Pán zde poukazuje na moc mluveného slova a povzbuzuje křesťana, aby byl ve svých modlitbách konkrétní a aby uplatňoval svou autoritu. Někteří křesťané říkají hoře, aby se pohnula, ale neříkají, KAM se má pohnout. Pokud řeknete hoře: „*Zvedni se,*“ pak je třeba také říci: „*Vrhni se do moře!*“ Vezměme si například vyhánění démonů. Někteří křesťané svazují a vyhánějí demony bez toho, aby je posílali na určité místo. To je nebezpečné. Když svážete démona, tak je svázán. Pokud vyženete démona, aniž byste ho vyhnali na určité místo, pak zůstává v okolí. Pokud je démon pouze pokárán, důsledkem je, že z člověka vyjde, ale později se může vrátit anebo může vstoupit do někoho kolem, kdo není křesťanem. Proto musí být křesťané při zacházení s démonem opatrní. Ujistěte se, že démon je nejdříve svázán, vyhnán a vykázán na určité místo.

Někteří křesťané v modlitbě říkají: „*Zadržuji vás, démoni – ve jménu Ježíš.*“ V duchovním světě můžete tyto demony vidět, jak stojí vzpřímení a čekají na rozkaz. Ale pokud se křesťan v tomto bodě zastaví, pak oběti nepomůže. Nezahrávejte si s ďáblem. S nepřítelem si nesmíte zahrávat. Bůh vás poslal k službě vysvobození a smíření (smíření člověka s Bohem). A proto si musíte dát pozor, abyste svou práci dělali důkladně. Opakuji, když svážete démona, tak je svázán. Když ho vyženete na určité místo, tak se to stane. Pokud nejste zapleteni do hříchu, ale žijete podle Boží vůle, pak cokoliv přikázete ďáblu nebo jeho agentům v Ježíšově jménu – MUSÍ poslechnout. Bůh slíbil, že za každým svým slovem bude stát. Když teď přecházíme k další části, tj. projevům satana a jeho agentů, chci, abyste měli na mysli následující texty Písma:

*„A tak jste naplněni v tom, který je **hlavou** každé vlády a mocnosti.“* (Koloským 2,10)

*„Hle, dávám vám moc **šlapat** na hady a štíry i na **veškerou** sílu nepřítele a **vůbec nic** vám neublíží.“* (Lukáš 10,19)

*„Žádná zbraň vyrobená proti tobě se nesetká se zdarem, každý jazyk, jenž proti tobě povstane na soudu, **usvědčíš ze svévole**. Toto je **dědictví** Hospodinových služebníků, jejich spravedlnost je ode mne, je výrok Hospodinův.“* (Izajáš 54,17)

V této knize vám chci ukázat, že hlavní činnost těchto zlých mocností se odehrává právě v církvích, na tržištích, hřbitovech, v lesích, hotelech, v moři a ve vzduchu.

V církvích

Jsme svědky toho, že v církvích je spousta posedlých lidí. Někteří z nich mluví v jazycích, ba dokonce prorokují. Rozpoznat je mohou pouze ti, kteří mají Ducha Božího. Zde však hovoříme o satanových agentech v církvi. Ještě jednou – nemluvíme tu o tajných členech kultů, kteří jsou v církvích také (někteří z nich jsou tam dokonce vůdcové). Víme, že tam jsou. **Mluvím tu o těch, kteří přicházejí do církve jako satanovi agenti:**

1. aby tam působili hádky a zmatek,
2. aby rozkládali sbory,
3. aby během kázání vyvolávali ospalost a spánek,

4. aby při bohoslužbě rozptylovali lidi,
5. aby získávali duše pro satana.

Jelikož jsem vám již několik věcí na tohle téma sdělil v 3. kapitole, řeknu vám pouze jedno svědectví. Křesťané mají žít z každého slova Pána Ježíše Krista, protože když je neposlouchají nebo dělají kompromisy, jsou při nejmenším pokusu satana anebo jeho agentů náchylní upadnout. Křesťané byli povoláni, aby **VYŠLI ze tmy do** podivuhodného Božího **světla**. Křesťané byli povoláni, aby vyšli ze světa, a z toho, co svět nabízí. „**Vyjděte z jejich středu a oddělte se,**“ říká Písmo.

Sestra J. (celé jméno neuvádíme) byla znovuzrozená a byla právoplatnou členkou jednoho ‚živého‘ zboru. Později si převedla členství do mého sboru. Velmi aktivně se účastnila všech našich aktivit. Ale v jednom bodě nám její chování připadalo nějak podezřelé. A tak jsme se rozhodli (bylo nás několik), že ji navštívíme u ní doma a zjistíme, co tam vlastně neklape. Když s ní mluvili, duchové, kteří byli v ní, se nechali vyprovokovat a začali se projevovat. Řekli nám, že je jejich agentkou v církvi. Tyto demony jsme z ní vyhnali a ona přijala vysvobození. Zeptali jsme se jí: „Sestro, jak je to možné, že jsi satanovou agentkou, a přitom máš plné členství v církvi?“ Řekla nám, co se stalo. Všechno to začalo jednoho dne po nedělní bohoslužbě. Jedna „sestra“ (křesťanka, jak se domnívala) k ní přišla a řekla jí, že by s ní ráda přátelila, protože prý obdivuje její křesťanský život. Sestra J. toto přátelství bez jakýchkoliv výhrad přijala. Obě dvě odešly do domu sestry J. a tato takzvaná „sestra“, vytáhla banány a drcené oříšky, které obě dvě pojedly. Nějakou chvíli se sestrou J. zůstala a pak odešla.

Začala sestru J. pravidelně navštěvovat a pokaždé jí přinášela dary jako například oblečení, boty, peníze apod.* Při některých návštěvách tato „sestra“ s sebou přivedla spoustu svých kamarádek. Tohle nějakou dobu pokračovalo, až tato „sestra“ zjistila, že se jí podařilo Kristovo světlo v sestře J. uhasit, změnila styl a začala ji navštěvovat v duchu. Sestře J. dali červenou látku, drahokam, prsten na pravý palec nohy a řetízek na kotník. Jelikož s nimi tolikrát jedla a tolik si od nich vzala – již pro ni nebylo návratu. Vstoupila s nimi v smlouvu a začala navštěvovat jejich shromáždění. Dokázala se proměnit v hada, netopýra atd. Pak se stala jejich agentkou a získávala duše v církvi.

Chvála Bohu, dnes je již vysvobozena! Všechny tyto dary jsou zlikvidovány a znovu je šťastná v Pánu. Drahý čtenáři, všechno to začalo tím neobvyklým přátelstvím, a protože se sestře nedostávalo ducha rozlišení a nebyla bdělá, jak nám to přikazuje Pán: „Bděte a modlete se, abyste neupadli v pokušení,“ sešla z cesty a padla hluboko do rukou nepřítelů. Pro svou nedbalost mohla skončit v pekle. Agenty satana prostě rozpoznáte podle následujících znaků:

- Nosí **prsteny** na palcích u nohou, **řetízky** kolem kotníků, **náušnice** v nosech, **neobvyklé náramky** či **přívěsky** atd.
- Mohou vstoupit do církve a horlivě se podílet na mnoha aktivitách ve skupině nebo ve společenství – jen aby získali jediného křesťana. Někteří se chovají abnormálně, jiní jsou očividně zkažení atd.

* Poznámka překladatele - Exodus 23,8: „Aniž brátí budeš darů, nebo **dar oslepuje i prozřetelné**, a převrací slova spravedlivých.“ Deuteronomium 16,19: „Neuchýlíš soudu, a nebudeš šetřiti osoby, **aniž přijmeš daru; nebo dar oslepuje oči moudrých**, a převrací slova spravedlivých.“ Kazatel 7,7: „Sužování zajisté k bláznovství přivodí moudrého, a **dar oslepuje srdce**.“

Proto je třeba, aby Boží dítě žádalo Pána o ducha rozeznání a rozpoznalo je na první pohled. Ve chvíli, kdy je rozpoznáte, dají si pozor, aby se k vám nepřibližovali. Jejich pán je na to okamžitě upozorní!

Na tržištích

Na tržištích pracují různými způsoby. Komerční sféra je jedna z jejich hlavních oblastí aktivit, stejně tak jako cíhají na člověka v hotelech a na podobných místech. Komerční sféra je oblast, kde si vybírají oběti, mezi nimiž jsou například i některé těhotné ženy. Těm přivodí potraty, aby tak získali krev pro svoji krevní banku. Některé oběti doprovodí až domů, aby je v noci mohli navštěvovat. Tyto věci se stávají nevěřícím! Některé produkty, které se prodávají v obchodech jako například některé náhrdelníky, rtěnky, parfémy a dokonce některé potraviny jako sardinky s názvem „Queen of the Coast“ (Královna pobřeží) atd., mají podivný původ.

Na některé chování si křesťané musí dávat dobrý pozor, například spatříte ženu nebo muže, kteří se vám z ničeho nic dotknou břicha nebo jiné části těla. Takto způsobují lidem různé nemoci. Pokud se křesťanovi něco podobného stane, okamžitě je třeba dát příkaz ve jménu Ježíše, který všechny plány ďábla zruší. A jistě, že cokoliv svážete zde na zemi, je svázáno.

Kulturní aktivity

Je také velmi důležité si uvědomit, že prostřednictvím těchto kulturních obřadů a tanců se mnoho lidí zasvěcuje do satanových aktivit anebo se stávají démonicky posedlími. **Většina našich kultur je orientována démonicky.** Tak jsou někteří lapeni skrze přátele, jiní zase čtením brožur nebo románů. Démoni se potulují v blízkosti jakékoliv modly. Prostřednictvím model funguje praktická modloslužba (Zacharjáš 10,2). Modloslužba jako určitá část náboženství připisuje božskou moc přirozeným schopnostem člověka a vzdává božskou čest stvoření (Římanům 1,18–22). Písmo definuje modloslužbu jako duchovní cizoložství (Jeremjáš 3,8–10). Proto Boží dítě nesmí mít žádný kontakt s modloslužbou, ať už přímo nebo nepřímo. Takzvaný „život na vysoké noze“, „juju“ a disco hudba jsou inspirovány satanem a jeho demony.

Pamatuji si, že ještě než mě Pán spasil, na jednom shromáždění nám satan řekl: „Tento svět patří mě, a já budu svou mocí vládnout celému světu a zničím všechny, kteří věří ve jméno toho Spravedlivého.“ Nezmiňuje jméno Ježíš. Pokud tak učiní někdo v jeho přítomnosti, riskuje, že přijde o život. Nám, kteří jsme byli jeho agenty, slíbil, že nás učiní vládci atd. Satan je lhář a vskutku – „otec lži“. Byl jsem také obeznámen s plánem umlčet křesťany v Nigérii **omezením dovozu Biblí a křesťanské literatury.**

Satan působí prostřednictvím nevěřících lidí, kteří stojí v pozici vůdců a autorit, k tomu, aby podnítil politiku a programy proti křesťanům. Ustavuje takzvaná centra pro uzdravení, která se na první pohled jeví velmi zbožná a skrze ně si nárokuje duše. Tato centra, která se nazývají duchovní domy pro uzdravení, jsou všude kolem nás. Zde se děje mnoho lživých zázraků s cílem oklamat klienty. Satan si je velmi dobře vědom DRUHÉHO PŘÍCHODU JEŽÍŠE KRISTA a své agenty neustále napomíná, aby **pospíchali** a byli horliví. Stále říká: „Už nemáme čas.“ Drahé dítě Boží, satan nespí, proč musíš spát ty?

Kapitola 8: Zbraně věřících

- **JMÉNO JEŽÍŠ**
- **KREV JEŽÍŠOVA**
- **SLOVO BOŽÍ**
- **KŘESTĀNSKÉ CHVĀLY**

„ Závěrem, bratři moji, posilněte se v Pánu a v moci jeho síly. Oblečte si celou Boží zbroj, abyste se mohli postavit proti ďábovým úkladům.“
(Efezským 6,10-11)

„Ale oni nad ním zvítězili díky krvi Beránka a díky slovu svého svědectví...“
(Zjevení Janovo 12,11)

O tom jsem již řekl dost, ale uvědomte si prosím, že ve jménu **Ježíš** je **MOC!** V **krvi Ježíše** je **MOC!** Písmo říká: „*A když se ocitl v lidské podobě, pokořil se a stal se poslušným až k smrti, a to smrti na kříži. Proto ho Bůh také povýšil nade všechno a dal mu jméno nad každé jméno, aby ve jménu Ježíše pokleklo každé koleno na nebi, na zemi i pod zemí a každý jazyk aby vyznal ke slávě Boha Otce, že Ježíš Kristus je Pán*“ (Filipským 2,8–11). A znovu Písmo říká: „*Ale oni nad ním zvítězili díky krvi Beránka a díky slovu svého svědectví...*“ (Zjevení Janovo 12,11) Ať je jméno „**Ježíš**“ vždy na tvých rtech! Tyto dvě věci – jméno a krev – ničí plány satana a vlastně ničí strategii satana a jeho agentů.

Za druhé, musíš se naučit zpívat chválu **Bohu neustále. Ve chvalách je moc.** Byl jeden pastor – pastor I. K. (celé jméno neuvádíme). Byl pastorem církve v Ebute Metta. Protože nám působil potíže, vzal jsem si ho na mušku. Jeho přečiny spočívaly v tom:

1. že nám narušoval klid tím, že hned z rána pořádal ranní modlitby a kázal.
2. že s sebou brával tlampač a kázal u zastávky na ulici Akintola Road v Ebute Metta.
3. že kázáním ve sboru odhaloval skutky temna a po kázání svazoval demony.
4. že se hodně modlil.
5. že vždycky zpíval a chválil Boha.

Svědectví o boji nebeskými mocnostmi

Vyslal jsem na něho agenty, aby ho zabili, ale nepovedlo se jim to. Tak jsem se rozhodl, že tento úkol převezmu sám. V dohodnutý den jsem ho viděl jít podél nového G.R.A. Za zmínku stojí, že pokaždé, když jsme po tomto pastorovi šli, viděli jsme po jeho pravé a levé straně oblakový sloup, který se pohyboval všude, kam šel. To nám překáželo v práci. Ale jednoho dne jsem kolem něho nic neviděl, a tak jsem se domníval, že tentokrát bude moje mise úspěšná. Přikázal jsem dešti a chtěl jsem ho ranit hromem. Začalo pršet s hřímáním. Bouře byla tak silná, že se na stromech se lámaly větve, ale tento pastor si radostně prozpěvoval. Dosud si pamatuji refrén té písně: „**Ve jménu Ježíš každé koleno bude jednou skloněno.**“

Když tu píseň zpíval dál, déšť i hřmění přestalo. Najednou se mu po boku zjevili dva andělé, každý po jedné straně s plamenným mečem. Jejich oči a meče byly jako plamen ohně. Poté mě sebral silný vítr a přišel jsem k sobě v jiném městě! Ve skutečnosti jsem byl bezradný a popletený, ale jelikož jsme byli tak zatvrzelí, řekl jsem: „Ten chlápek nám zas unikl!“ Pastor o tomto duchovním boji, který se o něj vedl, nevěděl. Tak vidíte, o dítě Boží je **dobře postaráno**. Když Bible říká: „Nic vám neuškodí,“ je to myšleno přesně tak, jak je to řečeno.

Druhé svědectví je o křesťanu, který se mnou nasedl do stejného taxíku. Přímo v tom taxíku horlivě rozdával evangelizační traktáty. Když mi dával traktát, odmítl jsem ho. Začal tedy kázat. To mě rozlítilo. Poklepal jsem na něho prstenem, který jsem měl na ruce. To ho mělo zabít. Chlapec zakřičel: „Krev Ježíše!“ Okamžitě se zjevil oheň s blesky a anděl. Znovu mě sebral velmi silný vítr a odnesl do hluboké džungle. Nebýt toho, že jsem byl člověk, kterého chránily zlé mocnosti, tak bych se v té džungli ztratil. Tento křesťan o boji, který se o něj vedl, vůbec nevěděl! Pouze si uvědomil – a všimli si toho i ostatní pasažéři –, že jsem z toho taxíku záhadně zmizel!

Jméno Ježíš nebo krev Ježíše v ústech věřícího sesílá oheň a další věci. Písmo říká: „**Pevná věž je Hospodinovo jméno, k němu se uteče spravedlivý jak do hradu**“ (Přísloví 18,10).

Drahý čtenáři, pokud jsi dítě Boží, pamatuj, že Bůh vyvýšil své Slovo nad všechna svoje jména (Žalm 138,2), a proto vyznávej Slovo (Slovo Boží) a věř, že co jsi takto vyslovil, se stane, a **stane se**. To je **Boží zaslíbení!**

Znovu bych zde rád zmínil, že můžeš vyznávat to, co víš. Písmo nás povzbuzuje, abychom měli Božím slovu zalíbení a rozjímali nad ním ve dne i v noci. Abyste správně rozdělávali Slovo pravdy, musíte toto Slovo nejprve znát. Koloským 3,16 říká: „Ať ve vás bohatě přebývá Kristovo slovo ve vší moudrosti.“ A znovu Žalm 1,1–3 říká: „*Blaze muži, který se neřídí radami svévolníků, který nestojí na cestě hříšných, který neseďává s posměvači, nýbrž si oblíbil Hospodinův zákon, nad jeho zákonem rozjímá ve dne i v noci. Je jako strom zasazený u tekoucí vody, který dává své ovoce v pravý čas, jemuž listí neuvadá. Vše, co podnikne, se zdaří.*“ Čti si hodně Bibli; modli se bez přestání; zpívej srdcem a stůj pevně, cvič se v autoritě, kterou ti dal Pán Ježíš Kristus!

Kapitola 9: Co dál?

*A Duch i Nevěsta říkají: „Přijď!“ A ten, kdo slyší, ať řekne:
„Přijď!“ A kdo žízní, ať přijde, a kdo chce,
ať zadarmo nabere vodu života.
Zjevení Janovo 22,17*

Když jsi tedy přečetl toto svědectví, pak již k tomu, abys svůj život odevzdal Ježíši Kristu nepotřebuješ další kázání. Písmo říká: „*Zloděj přichází, jen aby kradl a zabíjel a ničil; já jsem přišel, aby měly život a měly ho hojně.*“ (Jan 10,10).

Satan tě nenávidí a vymýšlí různé způsoby, jak by tě strhl do pekla s sebou. Toto svědectví můžeš vyprávět dalším. Pokud ti satan dal nějaký slib anebo nějaký dar, pak věz, že tak učinil se zlým úmyslem. Satan je lhář a otec lži. Bůh ho nazval **tvým nepřítelem**, proč tedy nevěřit Bohu a jeho Slovu?

Není náhoda, že ses dostal k tomuto svědectví. Zkoumej sám sebe a ujisti se, abys byl v Kristu. Jestliže se rozhodneš být v církvi pouhým „**hostem**“, pak klameš sám sebe, a pokud se k rozhodnutí pro Krista stavíš lhostejně, bude to pro tebe ještě horší.

Na místě Kristově tě naléhavě prosíme: **Smiř se s Bohem!** Pokud ještě nejsi spasen, pak to podle Božího Slova znamená, že jsi dosud nepřijal Ježíše Krista jako svého Pána a Spasitele, a nebyl pokřtěn ve vodě ponořením, pak tě vyzýváme, abys tak bez odkladů učinil.

ZÍTRA JIŽ MŮŽE BÝT POZDĚ.